

1.

Redhorse lehce pokrčil nos, když Losar vynesl třetí kartu. Desátník Og Tašur nedokázal potlačit spokojený úsměv. Jeho karta přikryla dvě ostatní, a Losar řekl s bezvýraznou tváří: „Vklad je náš, poručíku.“

Široké ruce zbrojního mistra sáhly po bankovkách a rozdělily je na dvě stejné hromádky. Jednu si Losar nechal, druhou přišoupl Og Tašurovi.

Desátníkovi zářily oči.

„Jistě budete chtít revanš, kapitáne?“ zeptal se s nadějí.

Redhorse sáhl do kapsy a nahmatal poslední bankovku. Sotva bude mít jinou možnost ji utratit, aspoň dokud bude měřit dva milimetry.

Poručík Sven Henderson, který stál za Redhorsem a pozoroval hru, si odkašlal. Redhorse vytáhl z kapsy bankovku a zamýšleně se na ni díval. Pak si přitáhl k sobě karty a začal je míchat.

„O celý vklad,“ řekl klidně.

„Jste lehkomyšlný, Done,“ poznamenal Henderson.

Donovi ale nešlo o peníze. Hrál proto, aby odpoutal myšlenky od současné situace.

Drahé rozptýlení, pomyslel si ironicky.

„Jak dlouho budete ještě míchat?“ zeptal se netrpělivě Og Tašur.

Don Redhorse rozdál první kartu Losarovi, který seděl vlevo od něj. Losar se na ni nepodíval a nechal ji před sebou ležet neotočenou. Desátník svou kartu popadl a zíral na ni.

Také Redhorse se podíval na svou první kartu. Červená devítka. Doufal, že Henderson stojící za ním nedá najevo zděšení. Rozdával dál. Jako druhou kartu dostal černého krále. Byl si jistý, že třetí karta všechno rozhodne. Byla to červená desítka, karta střední hodnoty. Teď záleželo na tom, co drží v ruce ostatní.

„Začínáte,“ řekl Redhorse zbrojnímu mistrovi.

„Těžká volba,“ utrousil Losar a vynesl černou devítku. Redhorse doufal, že Og Tašur, na němž byla řada, vynesle černou královnu, kterou by mohl přebít svým černým králem. Desátník však byl prohnáný hráč.

„Devítka, to je moc,“ řekl a položil na ni červeného žolíka, jako by věděl, že Redhorse žádného žolíka nemá. Tím přišel Čejen o svého černého krále.

Jako další vynesl Og Tašur červenou sedmu. Redhorse ji přebil svou devítkou, a doufal, že zbrojní mistr nemá žádnou vysokou červenou kartu. Jeho přání se splnilo. Losar odhodil černou sedmu.

Losarova karta sotva dopadla na hromádku, když zbrojní mistr prudce vstal od stolu. Redhorse podvědomě tušil, co přijde, ale seděl dál jako ochrnutý. Losar vytáhl pistoli z pouzdra u opasku a zamířil na desátníka.

Og Tašur byl bílý jako stěna.

Redhorse vyskočil a převrhl stůl. Og Tašur odvrával stranou. V tom okamžiku Losar vystřelil.

Než mohl stisknout spoušť podruhé, byl Redhorse u něho a vzal mu pistoli z ruky. Henderson mu pomohl přemoci zbrojního mistra, který se pral jako šílenec.

Og Tašur stál se svěšenýma rukama vedle převrženého stolu.

„Zavolejte hned dva zdravotnické roboty!“ nařídil mu Redhorse. „Copak nevidíte, že má Losar amok?“

Tato nemoc se vyskytovala na planetě Horor v podobě náhlých záchvatů zuřivosti. Og Tašur se vypořádával z kabiny.

Henderson se podíval na Redhorse. „Sedmý případ ve třech dnech!“ řekl.

Redhorse přisvědčil. „A zrovna Losar. Myslel jsem si, že s ním nic nepohne.“

Hned svých slov litoval, protože byla nespravedlivá. Záchvaty se nevyhýbaly nikomu. Nějak souvisely s tisícinásobným zmenšením, které postihlo celou posádku CRESTU II. Protože neměli jiný výraz, vypůjčili si lékaři termín z pozemských tropů. Každý, kdo dostal záchvat, popadl nejbližší dosažitelnou zbraň a zaútočil na kamaráda. To bylo první stadium amoku. Po dvou hodinách nepřetržitého běsnění, které mohlo být tlumeno jen silnými léky, se nemocný zhroutil a celé hodiny bezmocně ležel. Pak se jeho stav normalizoval. Když přišel k sobě, na nic se nepamatoval.

Za pár minut vjeli do kabiny dva zdravotničtí roboti. Už věděli, co mají dělat. Přinesli nosítka a Losara na ně násilím uložili a připoutali, pak mu dali injekci. Og Tašur stál celý bledý u dveří a díval se, jak roboti nemocného odnášejí.

„Skoro mě trefil,“ koktal.

Don Redhorse mlčel a díval se na otvor po střele ve stěně. Zase jednou si plně uvědomil, v jaké jsou situaci. Už jsou to dva týdny, co přiletěl ANDROTEST II. Naděje posádky CRESTU II se nesplnily, loď s posilami ztroskotala. Krátce předtím se pokusili vyhodit do vzduchu jednu ze čtyř kopulí na jižním pólu, ale také se to nezdařilo. To vše rozhodně morálku mužstva nezvýšilo. Stále častěji se vyskytovaly záchvaty amoku.

Ted' to postihlo i Lopeho Losara, s nímž Redhorse od jejich společné výpravy do horské pevnosti navázal opravdové přátelství. Jenom náhodou je Og Tašur ještě naživu.

Redhorse pomalu zvedl převržený stůl. Posbíral karty a peníze.

Na Losarově místě ležel čemý žolík.

* * *

Už z tváří obou pilotů se dalo vyčíst, že žádné dobré zprávy neunesou. Pomalu šli k Perrymu Rhodanovi a Allanovi. Jsou zoufalí, myslel si Redhorse, a jenom disciplína jim brání dát to najevo.

Asi deset metrů od poručíka stál Omar Hawk, pocházející z pozemských kolonistů, kteří osídlili planetu Oxtorne. Jeho okřill Sherlock se choval klidně. Redhorse tajně obdivoval Oxtorňana, že se mu podařilo to zvíře ochočit.

Piloti se zastavili před Rhodanem a zasalutovali.

„Ke stanici na jižním pólu jsme doletěli bez potíží, pane,“ řekl jeden z nich, poručík Conrad Nosinsky. Byl to mladý, ale spolehlivý muž, který každou situaci posuzoval střízlivě.

„Stanice stále vyzařuje paprsky, které působí zmenšování,“ pokračoval. „Kromě toho je teď přikrytá silným ochranným štítem.“

„Ochranný štít,“ opakoval zamyšleně Rhodan. „To znamená, že nemáme možnost pokusit se znovu o její demolici.“

„Je to tak, pane,“ řekl poručík Nosinsky. Všichni přítomní věděli, že toto zjištění znamená konec slibných plánů.

„Děkuji vám,“ řekl Rhodan. „Jděte si teď odpočinout.“

Když odešli, uvažoval Rhodan nahlas.

„Myslím, že musíme začít úplně znova. Ke stanici na jižním pólu se teď nedostaneme. Soustředíme se na to, jak varovat ANDROTEST III, který má brzy přiletět, aby nedopadl stejně jako jeho předchůdce.“

„K tomu potřebujeme silnou vysílačku,“ připomenul Atlan. „Ty naše po zmenšení nepracují jak bychom si přáli.“

Don Redhorse se odlepil od zdi, o niž se opíral. Věděl, že mu teď Rhodan dá slovo.

„Atlan má pravdu," souhlasil Rhodan. „Ovšem my máme možnost opatřit si silnou vysílačku. Poručíku Redhorsi, prosím, povězte nám, jak to bylo, když jste museli nouzově přistát s Pulcem ve druhém poschodí Hororu."

Redhorse měl dojem, že slyší dunění přetížených motorů letadla C-11, jak se jeho myšlenky zatoulaly do minulosti. Je to už skoro dva a půl měsíce, co CREST II opustila červenou sféru.

„Myslím, že vás nemusím nudit podrobnostmi," začal Redhorse. „Pro nás je důležitý okamžik krátce předtím, než Pulec narazil do země. Jsem si jistý, že před jeho zničením pozitronické zabezpečovací zařízení vysadilo z letadla nejméně dva shifty. Ty by ještě měly být blízko místa dopadu. Nedostaly se do pole působení zmenšovací stanice, takže mají bezpochyby původní velikost. To znamená, že jejich hypervysílače jsou v pořádku."

Redhorse trpělivě čekal, až se utíší šum, vyvolaný jeho slovy. Rhodan ale mávnutím ruky umlčel debatu.

„Asi zapomínáte, že teď měříme sotva dva milimetry," řekl poručíkovi Atlan. „Shifty jsou v průměru deset metrů dlouhé. I kdyby se nám povedlo dostat se do nich, nedokážeme je nastartovat."

„Kromě toho je nejspíš už dávno zničili Eskyové z města Kraa," poznamenal major Hefrich.

„To se ukáže na místě, majore," řekl na to Rhodan. „Teď by nás v první řadě mělo zajímat, jestli se vůbec do druhého poschodí dostaneme. Otvor který naše loď prorazila, aby pronikla na povrch Hororu, je jenom tři sta osmdesát kilometrů odtud. To není pro oldtimer žádná vzdálenost."

„Chcete je vyslat rovnou až do druhého poschodí?"

Rhodan odmítavě potřásl hlavou: „V žádném případě, nejdřív vyšleme dva průzkumné letouny do třetího."

Třetí, žluté poschodí bylo letadly typu F-013 snadno dosažitelné. A odtud by mělo být snadné proniknout umělou oblohou do druhého patra, kde zůstaly shifty.

Čím déle teď trvalo zmenšení, tím zoufaleji se pokoušeli najít nějaké východisko. Redhorse zavřel oči a pokoušel se přemýšlet. Zdálo se, že rudý bůh Maheo se od svého posledního syna odvrátil. Možná, že přišla doba, kdy ho Maheo povolá do Wanagi-Yata, místa, kde se shromažďují duše zemřelých.

2.

Hlodavý hlad přehlušil v Groonovi všechny ostatní pocity. Se zbytky své armády tábořil na dlouhé planině rozsáhlé roviny. Představa, že v polorozbořeném městě najdou něco k jídlu, se rozplynula. Jediné místo, kde by se něco k jídlu mohlo najít, nebylo teď dostupné.

Groon se díval planoucímá očima do úzkého údolí, kde bylo vidět vozidlo cizinců.

„Nepohybuje se," mumlal vedle něho stojící Yorgos. Jeho hlas zněl naříkavě, jeho hadovitá hlava se kolébala na dlouhém chapadle.

„Až se k němu budeme přibližovat, tak se jistě dá do pohybu. A my máme jen jednu zbraň a sedm nábojů," chmurně prorokoval Groon.

Zbraň, o které mluvil, mu zajišťovala vedoucí postavení. Zbývalo mu ještě čtrnáct vojáků, hladových a vzteklých. Nenáviděli ho, protože věřili, že je dostal do této strašné situace. V noci spal Groon mimo tábor. Vymýšlel složité pasti, aby ho sebemenší zvuk vzbudil. Byl mazanější než všichni ostatní a věřil, že přežije. Jediný muž potřebuje méně potravy než patnáct, z toho Groon ve svých plánech vycházel. Yorgos mohl být nebezpečný, teď ale byl raněný a dlouho naživu nevydrží.

„Musíme to zkusit," naléhal Yorgos. „Je jedno, jestli zemřeme tady nahoře hlady, nebo jestli budeme dole zabiti."

Zezadu se ozvalo souhlasné mumlání. Když se Groon otočil, viděl, jak se hladová těla k němu posunula. V jeho očích se objevila hrozba a postavy se zase stáhly zpět. Nebyl v tom respekt k jeho osobě, ale strach z jeho zbraně.

Groon věděl, že musí vozidlo napadnout. Doufal, že přitom zahyne alespoň sedm mužů.

„Napadneme vozidlo ve dvou skupinách. Jedna skupina protivníka odláká a druhá se připlíží až k němu," vysvětloval svůj plán. Doufal, že touha získat potravu bude silnější než přání zabít ho.

Poslal Yorgose s osmi vojáky do údolí, měli upoutat pozornost nepřítele. S pěti ostatními vojáky se chtěl Groon nepozorovaně připlížit za nízkým pahorkem až k planině. Trpělivě čekal, až Yorgos zmizel mezi skalami. Doufal, že se Yorgos nechá zlákat k otevřenému útoku na vozidlo a že přitom s celou svou skupinou zahyne. Při bojích o město Kraa ztratil Groon celou armádu, ale byl dobrý taktik.

„Teď vyrazíme my", zavolal na zbylé vojáky. Dával si dobrý pozor, aby k žádnému nebyl zády.

„Kupředu!" zavelel. Když se vztyčil, zatočila se mu hlava, že téměř ztratil vědomí. Uklidnilo ho, že ostatní jsou na tom stejně. Tiskl zbraň, až ho ruce bolely. To pomohlo.

Cesta, kterou procházeli, byla skalnatá a těžko přístupná. Vojáci se mezi velkými kameny pohybovali těžkopádně jako obrovský hmyz. Pod nohama se jim drolily skály, vlevo zela hluboká propast. Stačil neopatrný krok a Groon se mohl zřítit do hlubiny.

Po chvíli se dole na rovině vynořila Yorgova skupina. Groon se na okamžik přidržel skály, aby mohl vojáky pozorovat. Přesně jak předvídal, mířili v čele s Yorgem přímo k vozidlu cizinců. Groon zrychlil krok, aby dohnal svoji skupinu. Vtom uviděl, jak jeden z jeho mužů zakolísal a zřítil se do propasti. Ostatní čtyři muži se zastavili.

„Kupředu!" zařval Groon.

Muži se znovu dali na pochod. Groon pokračoval v cestě, ale dolů se už raději nedíval. Pro muže, kteří se slabostí z hladu sotva vlekli, byla cesta na planinu nekonečná. Groon už ani nevěřil, že se dostanou k cíli. Ale svůj plán nezměnil. Yorgova skupina už urazila víc než polovinu vzdálenosti k cizímu vozidlu. Groon se svými muži na chvíli zastavil. Opřel se o skálu a díval se zpět k ruinám opuštěného města. Tam před tmavými siluetami vypálených domů ležela mezi prachem a popelem jeho mrtvá armáda. Groon musel zavřít oči, když na to pomyslel.

Poslední obyvatelé Kraa prchli. V rozbitém městě se už nedalo žít. Jaké vítězství, pomyslel si trpce Groon.

„Kupředu!" zařval, když vztek přemohl slabost a hnal ho dál. Nedopřál svým průvodcům už ani chvíli odpočinku. Když dorazili na kraj planiny, viděli, že Yorgos nezastavil, jak bylo domluveno, ale pokračuje dál. V žabím obličejí Groona se objevil úšklebek. Nebude dlouho trvat a Yorgos bude muset podstoupit boj na život a na smrt.

„Yorgos nás zradil!" vykřikl jeden z mužů. Všichni rychle vyrazili vpřed. Kolem se tyčily skály a zastíraly jim pohled na rovinu. Groon si ale uměl představit, jak Yorgos vede své vyhladovělé vojáky stále blíž k vozidlu. Znovu uvažoval, kdo je asi ten protivník, který se ve vozidle usadil.

Dostali se do otevřeného terénu. Viděli, že Yorgova skupina je už skoro u pásového vozidla. Pravděpodobně se pokusí vozidlo obsadit a zabarikádovat se v něm, uvažoval Groon.

„Proč nejdeme dál?" zeptal se jeden voják netrpělivě.

„Yorgos zaútočí na vozidlo," vysvětloval Groon. „Počkáme, jak to dopadne."

Lehli si na zem a pozorovali situaci. Jeden z Yorgových vojáků už šplhal ke vchodu do vozidla. Tu vyjela tmavá paže a chytila vojáka za krk. Voják ztratil rovnováhu a zapotácel se. Ostatní se snažili mu pomoci, ale objevovaly se další paže a odrážely je. Nakonec se útočníci dali na útek. Dva vojáci zemřeli před vchodem.

Groon sledoval nepohnutě nerovný boj.

„To je bloos," řekl bezvýrazně. „Uvnitř vozidla je bloos."

Nikdo mu neodpověděl. Všichni věděli, že s bloosem se nedá bojovat. Dříve je Eskyové chovali jako domácí zvířata, ale pak bloosové zmutovali a stali se obávanými šelmami.

„Umřeme," mumlal malý Esky jménem Looster. „Bloose neporazíme."

Groon se podíval na starou zbraň, kterou držel v rukou. Pořád ještě v ní bylo sedm nábojů.

„Kupředu!" vykřikl. Ostatní se zvedli a potáceli se dál, hladoví, vyčerpaní muži, kteří dobyli město.

* * *

Gesink pozvolna vtáhl jednoho mrtvého dovnitř. Tělo bylo těžké, a bloos se nechtěl unavit. Čekal, že brzy přijde další útok. Nijak zvlášť ho to nezneklidňovalo. Teď měl čím se nakrmit.

Tohle bezpečné doupě nechtěl opustit. Původně zřejmě patřilo vojákům, jistě budou chodit další, aby je dobyli zpátky, a on tak bude mít o potravu postaráno.

Bloos nebyl tak inteligentní, aby si uměl domyslet složitější souvislosti, ale vrozená prohnalost ho vedla k rozumnému jednání. Dříve, dokud bloosové žili jako domácí zvířata ve městech Eskyů, nikdy nevyšli ze svých těsných chlívků. Tenhle instinkt si zachovali i jako šelmy. Vyhledali si klidné doupě a čekali, až se jejich oběti přiblíží.

Každý bloos měl svůj lovný revír. Bloosové byli samotáři a setkávali se jen v době páření.

Gesink vtáhl mrtvého vojáka dál dovnitř, aby měl větší volnost pohybu. Pak se uložil ke vchodu, položil si podlouhlou hlavu mezi čtyři přední paže a vyhlížel ven.

Dlouho hladověl, ale přesto byl plný síly. Mohl zabít každého, kdo se odváží do jeho blízkosti.

* * *

Yorgos ležel na zemi a vzhlížel ke Groonovi, který stál nad ním rozkročen.

„Nač ještě čekáš?" vyrazil ze sebe.

„Nebudu plýtvat municí," odpověděl Groon. „Budeme potřebovat každý náboj, abychom zabili bloose."

Ostatní vojáci se drželi v uctivé vzdálenosti. Groon viděl, že Yorgos umírá. Ještě jednou v něm zapláł život.

„Bloos na nás číhá," řekl.

„Vykouříme ho," ujistil ho Groon.

„Oheň?" Yorgos se začal chvět v předsmrtné křeči. „Proč jen jsem s tebou šel do téhle války, Groone?"

„Abys zemřel," odpověděl Groon klidně.

Teď zbývalo Groonovi deset vojáků, ale byli na konci sil. Sám Groon se stěží držel na nohou. Překročil mrtvého Yorga a zvedl karabinu.

„Zaútočíme," řekl. „Půjdeme k vozidlu ze dvou stran. Já se k němu pokusím dostat zezadu a vylézt na střechu. Až bloos vyleze, zastřelím ho."

Jeden voják pokročil dopředu.

„Měli bychom se vrátit do města a ještě jednou pořádně prohledat sklady. Asi by se tam něco k jídlu našlo. Bloos nás všechny pobije, jestli znova zaútočíme."

Groon se na něj mlčky podíval přimhouřenýma očima. Muž se rychle vrátil do řady.

Groon rozdělil vojáky na dvě skupiny a vyrazili. Rovina byla zaplavena červeným světlem. Vypadalo to, že ve vzduchu jiskří elektřina. Od mrtvého města se sem šířil pach

požárů.

Někde v temném vchodu pásáku na ně číhal bloos...

3.

Bylo 14. ledna 2401, čtyři odpoledne. V hangáru ocelové koule měřící v průměru jeden a půl metru bylo připraveno ke startu pět letadel, každé dvacet šest milimetrů dlouhé. Byl to svět neuvěřitelně malých trpaslíků, v němž přesto všechno šlo navyklou cestou.

O pět minut později pět oldtimerů odstartovalo. Letěly ve formaci V nad povrchem umělé planety Horor k otvoru, který prorazila CREST II, aby se dostala z nitra planety. Otvor měl v průměru tři tisíce metrů, což pro naše cestovatele znamenalo tolik co tři tisíce kilometrů.

Jedno letadlo F-913 G řídil poručík Don Redhorse. S ním letěl Melbar Kasom, mutant Wuriu Sengu, kapitán Sven Henderson a zbrojní mistr Lope Losar, který se už uzdravil.

V ostatních strojích byli Perry Rhodan, Atlan, Icho Tolot, dva myšobové Gucky a Gecko a řada dalších důstojníků a odborníků. To samo o sobě svědčilo, jaký význam přikládá Rhodan této výpravě.

Dvě výzvědná letadla, která předtím vyslal Perry Rhodan, se vrátila s dobrými zprávami. Piloti bez potíží pronikli do žluté sféry, kde pořád ještě zuřily radioaktivní bouře. Proto se Rhodan rozhodl dostat se s pěti letadly až do červené sféry a vyhledat shifty.

Hlavní problém byl v tom, jak ovládat gigantické řídicí páky vozidla, až je najdou. Tolot a Melbar Kasom naložili do oldtimerů větší množství kladkostrojů. Bylo vidět, že spoléhají na sílu svých svalů. Oba myšobové sice v posledních dnech dobře spolupracovali, ale bylo jasné, že nejsou ještě ve své kůži a nedá se s nimi počítat.

Redhorse, od přírody realista, věděl, že muži velcí sotva dva milimetry mají v desetimetrové lodi malou šanci. Pochyboval, že Perry už má nějaký přesný plán. V daném okamžiku měli jediný cíl - dostat se k městu Kraa, v jehož blízkosti se podle Redhorsových předpokladů nalézaly shifty.

Perry Rhodan, který letěl v prvním letadle, se ozval v rádiu.

„Začneme klesat do hloubky. Než se úplně ponoříme, párkrát zakroužíme nad vchodem.“

Když se Redhorse podíval pod sebe, uviděl díru, kterou prorazila CREST II. Jeho očím se zdála velická jako nekonečné, tmavé moře. Uvědomil si, že je od cíle dělí ještě tisíc kilometrů.

Formace pěti letadel se uvolnila. Jedno letadlo za druhým se ponořilo do hlubiny. Odtud se vinul slabý kouř.

„Vidíte něco?“ obrátil se Redhorse na pátrače Wuria Sengua.

Asiat zavrtěl hlavou. „Vidím jen černou stěnu, nic mi to zatím neříká.“

Pět oldtimerů kroužilo pořád nad místem, kde CREST II prorazila vnější vrstvu planety. Perry Rhodan chtěl vyloučit všechna možná rizika.

Když se znovu ozval Rhodanův hlas, byl klidný a rozhodný. „Jeden po druhém teď vnikneme do šachty. Poručíku Redhorsí, vy půjdete se svým letedlem první. Sejdeme se všichni až ve žluté sféře. Tam se zase zformujeme a budeme pokračovat ke druhému otvoru, který prorazila CREST II.“

„Rozumím, pane,“ potvrdil Redhorse.

„Kdybychom byli ve žluté sféře napadeni, musíme se stáhnout do červené. V žádném případě se nesmíme dát zatáhnout do boje.“ Rhodan se na chvíli odmlčel. „Myslím si ale, že našim maličkým letadlům nic nehrozí.“

Redhorse poprvé pocítil uspokojení nad svým zmenšením. Nikdo se přece nebude obávat náletu letadýlek, která nejsou větší než hmyz. Vzpomínal si, že šachta, kterou si vlajková loď prorazila z červené sféry do třetího patra, je jenom několik set kilometrů od místa, kudy teď pět F-913 G proniklo do dutiny. Ve žluté sféře by se tedy neměli zdržet dlouho.

Budou ovšem muset překonat výškový rozdíl osm set kilometrů a k tomu vzdálenost pět

set kilometrů mezi oběma vrty. Oldtimery měly akční rádius třináct tisíc kilometrů. Jestli se jim podaří rychle najít město Kraa, neměly by je čekat potíže. Rhodan počítal, že tam a zpátky budou muset uletět nanejvýš tři tisíce kilometrů.

Redhorsovi připadalo, že let probíhá až příliš hladce. Čekal, že se dřív nebo později nějaké překážky objeví.

Ve žluté sféře se letadla zase uspořádala do formace a znova začala zrychlovat. Rychleji, než Redhorse čekal, se dostali nad obrovský otvor, který si prorazila CREST II z červené sféry.

4.

Když se Groon dotkl chladného kovu cizího vozidla, jako by jím projel elektrický šok. Přitom ten pocit vyvolal jen chlad. Nevěděl, jak daleko se dostali muži na druhé straně vozidla. Musel se dostat na střechu dřív, než příchod vojáků vyláká ven bloose. To nebylo jednoduché, svalstvo měl ochablé dlouhým hladověním. Celý se třásl, když se vytahoval na kryt pásů a pak na střechu, ale nějak se mu podařilo dostat se tam. Na druhé straně bylo ticho. Možná ho vojáci opustili a na svou pěst se vydali zpátky k městu. Podíval se tím směrem. Trosky Kraa ležely v červeném oparu. Rovina byla opuštěná. Oddechl si.

Shýbl se pro zbraň a přepadla ho závrat. Počkal, až přejde, a pak opatrně přešel na druhý okraj střechy, aby hlukem na sebe neupozornil bloose. Vyplivl kamínek, který nějaký čas nosil pod jazykem, aby mu nevysychalo v ústech. Skoro by raději ležel tam dole v písku jako Yorgos.

Uslyšel hlasitý dunivý zvuk nárazu. Zaposlouchal se. Zvuk se opakoval. Jednou, dvakrát...

Pochopil, co to je, a měl chuť se trpce zasmát.

Ti zbabělci, myslel si. Ti mizerní zbabělci!

Vojáci se neodvážili blíž k vozidlu. Házeli kameny, aby šelmu vylákali.

Podíval se přes okraj střechy. Jak předpokládal, muži leželi v bezpečné vzdálenosti a házeli kameny. Bloos na to nijak nereagoval.

Groon byl bez sebe vzteky, ale ovládl se. Řekl si, že se teď může spoléhat jen sám na sebe. Před vchodem ležel ještě jeden mrtvý voják.

Centimetr za centimetrem se Groon posunoval, až ležel přímo nad vchodem do tanku. Opatrně, bez hluku si připravil karabinu k výstřelu. Vojáci přestali házet kameny a napjatě k němu vzhlíželi. Přál si, aby bloos konečně vylezl a aby do jeho těla mohl vyprázdnit posledních sedm nábojů. Prohnaná šelma však asi cítila nebezpečí.

Groon zakýval na vojáky, aby šli blíž, ti se však jen mezi sebou radili. Uměl si představit, jak jeden před druhým zakrývají svou zbabělost. Kýval na ně, až ho začala bolet paže. Vojáci však zřejmě měli větší strach z bloose než ze smrti hladem.

Musím něco podniknout, uvažoval Groon, ale věděl, že je bezmocný. Zajímalo by ho, jestli bloos číhá hned u vchodu nebo je vzadu ve vozidle.

Když Groon znovu vzhlédl, viděl, jak vojáci vstávají a odcházejí směrem k městu. Namířil zbraň, ale než stiskl, rozmyslel si to. Někde v troskách města jeden po druhém zajdou hlady.

Natáhl dlouhý krk přes okraj střechy.

„Haló, bloosi!“ zavolal. „Ted’ jsme tu sami dva. Jen ty a já, a tahle karabina se sedmi výstřely. Jak se ti to líbí, bloosi?“

Bloos mu nemohl rozumět, ale mohl z tónu hlasu vycítit, že je blízko někdo, od něhož hrozí nebezpečí.

Groon se zasmál, když trhal z nohavice dlouhý pruh látky a zapaloval ho svým zapalovačem. Látka doutnala a páchla. Groon ji upevnil na hlaveň karabiny a přistrčil ji přes

okraj střechy ke vchodu.

„Tak do toho, bloosi!“ volal. „Pojď ven!“

* * *

Už se to ozvalo zas! Ten zvuk šoupání se opakoval. Gesink se napjal. Tušil to celou tu dobu, a teď měl jistotu: někdo leží na střeše jeho doupěte.

Nedráždilo ho, když vojáci házeli kamením, ale teď to bylo něco jiného. Teď bylo jeho doupě bezprostředně ohroženo. V první chvíli se chtěl vyřídit ven a bezhlavě rozdávat rány, ale pak zůstal ležet. Když opustí doupě, bude jeho citlivé tělo vystaveno každému nepříteli. Pokud vystrkoval ven jenom své mohutné paže, nikdo ho nemohl přemoci.

Vojáci, kteří házeli kameny, se neodvážili blíž. Zřejmě čekali, co bude dál. Gesink cítil neklid. Leží na střeše voják, neboje to nějaký nový nepřítel, kterého ještě neviděl?

Gesink neměl dost rozumu, aby si uvědomil, že ho někdo chce vylákat do pasti. Jenom jeho instinkt ho varoval, aby teď nevylézal z doupěte. Ta neznámá bytost na střeše se zase pohnula. Gesinkův vztek rostl. S takovou výzvou se ještě nesetkal. Podíval se znovu na vojáky. Ti vstávali a odcházeli. Tihle nepřátelé si zřejmě netroufají s ním bojovat.

Nepřítel na střeše ale zůstal. Gesink to vnímal celým tělem. I vzduch, který vdechoval, byl zamořen pachem toho tvora.

Vtom vypukl na střeše povyk. Gesink zaškubal pažemi v potlačovaném vzrušení. Slyšel nesrozumitelné zvuky a chápal, že ho nepřítel vyzývá. Je tak silný, že se nemusí ukrývat?

Gesink se připravil k boji. Až se neznámý ukáže, popadne ho a roztrhá. Náhle zavěšil kouř. Zatáhl hlavu mezi paže.

Před vchodem se ukázal stín. Gesinkovy paže vystřelily - ale naprázdno. Viděl jen šedý oblak kouře. Na střeše se někdo bláznivě smál. Gesink zařval vzteky. Nepřítel ho přelstil. Zápach kouře sílil.

Něco spadlo ze střechy, dopadlo to rovnou do vchodu Gesinkova doupěte. Sršely z toho jiskry. Gesink couvl. Vítr hnal k němu kouř. Gesink frkal. Natáhl jednu paži a vymetl ten hořící hadr ven. Na střeše někdo poskakoval.

Gesink se přestával ovládat. Co nevidět vyrazí z doupěte, oválné tělo s mohutnými pažemi a obrovskou tlamou s vyceněnými zuby.

* * *

Groon pevně svíral karabinu připravenou k výstřelu. Překvapila ho rychlost, s jakou bloos vyhodil ven doutnající hadr.

Horečně přemýšlel, jak šelmu vylákat z vozidla. Oheň se bloosovi zřejmě nelíbil, ale kdyby Groon znovu opakoval trik s hadrem, mohl by přijít o svou zbraň.

Přesto utrl z kalhot další pruh a zapálil ho. Čekal, až celý hadr vzplane, a pak ho hodil přes okraj střechy. Neodvážil se vyklonit tak daleko, aby viděl, co se děje ve vchodu. Bylo mu jasné, že se musí se šelmou utkat co nejdřív, jinak omdlí slabostí. Vojáci už zmizeli v červeném soumraku. Mířili k městu. Groon si byl jistý, že předtím prohlédli trosky tak pečlivě, že v nich nic k jídlu nezbylo. Než obyvatelé Kraa opustili své domovy, zničili všechno, co se mohlo útočníkům hodit.

Zdola stoupal kouř. Groon křečovitě polkl. Teď musí bloos každou chvíli zareagovat. Až vyleze ven, bude rozdrážděný a nevypočitatelný. Groon věděl, že bude muset mířit přesně. Musí všech sedm výstřelů umístit do těla té nestvůry dřív, než ho bloos najde.

Už spotřebovali polovinu pohonných látek a pořád ještě nenašli město Kraa. Rhodanův odhad, že neuletí víc než tři tisíce kilometrů, se nesplnil.

Poručík Don Redhorse lpěl očima na ukazateli pohonných látek, jako by ho chtěl přinutit, aby stoupl nahoru.

Čejenovo letadlo teď letělo na špici formace. V rádiu se ozval Perry Rhodan.

„Vypadá to, že budeme muset přeletět větší část červené sféry, než najdeme město," řekl. „Musíme se rozmyslet, jak vyjdeme s pohonnými látkami."

„Otázka zní," promluvil Atlan z jiného oldtimeru, „jestli se s tím, co máme, obrátíme k návratu, nebo budeme pokračovat v hledání."

„To je přesná formulace," souhlasil Rhodan. „Bohužel si můžeme vybrat jen mezi těmito dvěma možnostmi."

V krátké pauze se posádky radily mezi sebou.

„Jsem pro to letět dál," řekl Kasom Redhorsovi. „Jestli se nám nepodaří včas varovat ANDROTEST III, který pravděpodobně dorazí už brzy, je ta loď ztracená."

„Já s tím taky souhlasím," přidal se poručík Henderson. „Nějaké pohonné látky ještě máme, a zpátky poletíme rovnou."

Mutant Wuriu Sengu se chabě usmál. „Moje schopnosti jsou bohužel zablokovány. Snad bude mít Hawk se svým okrillem větší úspěch."

Redhorse uvažoval, proč se oběma myšobům dosud nepodařilo vycítit mentální impulzy obyvatel Kraa. Jistě, jejich schopnosti jsou také oslabeny, ale měli by zachytit impulzy tolika bytostí soustředěných na omezeném území.

Poručík sdělil Rhodanovi, že on a jeho posádka se rozhodli letět dál. Rhodan dostal podobná hlášení od ostatních oldtimerů.

„Počítal jsem s tím, že se takhle rozhodnete," řekl Rhodan. „Vím, že si uvědomujete riziko s tím spojené. Zásoby pohonných látek nám už dlouho nevystačí, a pak nebude návrat možný."

To je skutečně výstižně řečeno, myslel si Redhorse.

„Teď změníme letovou formaci," pokračoval Rhodan. „Musíme najít Kraa. Proto se roztáhneme do rojnice. Až některý pilot město uvidí, zase se spojíme."

Určili letové trasy pro jednotlivé oldtimery. Letadla se měla od sebe vzdálit jen tak daleko, aby nebylo přerušeno rádiové spojení.

Oldtimery svištěly nad skalnatým terénem. Umělá obloha se utápěla v červeném světle. Ertrusan Melbar Kasom se vedle poručíka trpělivě nakláněl dopředu a pozorně sledoval krajinu.

„Člověk by si myslel, že se Kraa propadlo do země," řekl Hendersonovi.

Redhorse neustále sledoval ukazatel pohonných hmot. S každým kilometrem se zmenšovala naděje na návrat.

„Myslíte, že to město někdy najdeme, pane?" zeptal se Lope Losar. Byl ještě celý bledý po přestálém záchvatu.

„Nevypadá to, že by to chtěl šéf dřív vzdát," odpověděl Redhorse.

Kasom ukázal na měřič pohonných hmot. „Teď bychom měli obrátit, kdybychom se chtěli dostat zpátky ke CRESTU II," řekl protáhle.

V té chvíli zazněl v přijímači Rhodanův hlas.

„Právě jsme vyčerpali polovinu zásoby pohonných hmot," řekl Rhodan. „Pátrání pokračuje."

Henderson a Redhorse se na sebe mlčky podívali.

„Je to pašák," řekl Redhorse.

* * *

Redhorse odhadoval, že už uletěli osm tisíc kilometrů. Všichni mlčeli. Každý věděl, že budou muset zůstat v červené sféře navždy, jestli se jim nepodaří najít místo, kde se zřítíl C-11 a kde by tedy měly být shifty.

V letadle, které řídil Redhorse, začal Ertrusan Melbar Kasom připravovat kladkostroje, jako by už měli co nevidět shifty najít. Redhorse obdivoval dovednost, s jakou Melbar a Tolot přístroje zhotovil. Doufal, že se osvědčí, jestli některý shift najdou.

Když konečně město Kraa objevili, bylo jim rázem jasné, proč mutanti nemohli zachytit impulzy jeho obyvatel. Kraa bylo jedinou změtí trosek.

„Všechny stroje se vrátí do formace!“ zazněl Rhodanův hlas. „Pod námi je Kraa, nebo aspoň to, co z města Eskyů zbylo.“

Redhorse viděl, že v některých částech města ještě zuří požáry. Město tedy bylo zničeno před velmi krátkou dobou.

„Teď musíme najít místo, kde spadl Pulec,“ pokračoval Rhodan. „Poručíku Redhorsí, můžete nám je přibližně označit?“

Redhorse se chvíli rozmýšlel. Země pod nimi byla zcela změněná. Cítil, jak čtyřicet mužů čeká.

„Všechno to vypadá úplně jinak, pane,“ podotkl zdráhavě.

„O tom není pochyb, ale zkuste najít něco, podle čeho bychom se mohli zorientovat,“ řekl trpělivě Rhodan.

Redhorse si prohlížel krajinu a vzpomínal, jak mu tehdy byla nápadná špička skály, která vypadala jako kroužek. Řekl do mikrofonu: „Všem pilotům! Hledejte skálu, která má kruhovitý tvar.“ Trochu nejistě dodal: „Při tomhle zvětšení se nám může zdát úplně jiná.“

Než mohl někdo zareagovat ozval se v mikrofonu důstojník Omar Hawk: „Zdá se mi, že Sherlock našel zbytky vraku.“

Okrillové jsou vynikající pátrači. Svými jedinečnými schopnostmi předčí každý infradetektor. Jediný muž, který se Sherlockem uměl komunikovat, byl Oxtorňan Omar Hawk.

Redhorse se s ním ihned spojil.

„Z vraku toho moc nezbylo, pokud si pamatuji, shořel hned po dopadu.“

„To Sherlockovi docela stačí.“ Hawk se sotva slyšitelně zasmál. „Ten vyčenechá i stopu po deset let mrtvém mořském šnekovi na dně velkého oceánu.“

Pět letadel se řítilo k místu, označenému Sherlockem.

„Doufám, že se Hawkova obrovitá žába nemýlí,“ pomyslel si Redhorse, ale vtom uviděl pod sebou široké vypálené místo.

„Pane,“ křičel, „tady je místo havárie“.

„Rozpýtlte se, začneme hledat shifty!“ poručil Rhodan.

Atlan varoval: „Nezapomeň na město. Něco ho muselo zničit. Mohlo by to být nebezpečné i pro nás.“

„Nikdo si nebude všimnout hmyzu,“ pištěl Gucky.

„Doufám, že máš pravdu, maličký,“ přisvědčil Arkonidan.

Oldtimery se rozlétly na všechny strany. Redhorse pozoroval lokátor hmoty. Pokud by se dole objevil shift, přístroj by to ihned ukázal.

Redhorse si neklidně hladil své modravě černé vlasy. Něco ho zneklidňovalo, nějaké nejasné tušení.

Letěli nad vypáleným okrajem města. Každá z těch zničených budov měla pro mikrolidičky rozměry velkého města. Kraa se svými kouřícími troskami se rozkládalo až k obzoru. Redhorse strhnul F-913 směrem k volné zemi. Tam alespoň nebyly rozdíly ve velikosti tak výrazné.

Najednou lokátor hmoty zareagoval. Podle udaných čísel změnil Redhorse bleskově kurs.

Z radia se ozval Rhodanův hlas: „Našli jsme jeden shift nahoře mezi pahorky. Všechna

letadla sem k nám!"

„Pozor, pane!" hlásil Redhorse. „I my máme také jeden. Stojí tady na plošině. Co máme dělat?"

„Přistaňte a pokuste se do něj vniknout. Zjistěte, jestli je ještě pohyblivý. My se zatím postaráme o ten druhý."

„Rozumím, pane."

Tři letadla se vydala za Rhodanem. Redhorse zmírnil rychlost. Chápal, proč Rhodan dává přednost shiftu stojícímu v horách, dál od města. Tam nebylo tak pravděpodobné, že by na ně někdo zaútočil.

„Pokusíme se shift nastartovat," pokračoval Rhodan. „Podívejte se zatím na ten druhý, poručíku. Třeba se vám s Kasomovou výbavou podaří uvést ho do chodu. Také by se nám mohly hodit některé přístroje z výbavy shiftu."

„Budu vám průběžně podávat zprávy, pane," ujišťoval Redhorse.

„Už ho vidím!" vykřikl Lope Losar.

Redhorse se podíval, kam zbrojní mistr ukazuje. V první chvíli se polekal. Deset metrů dlouhé vozidlo se jim jevilo jako deset kilometrů dlouhá a čtyři kilometry široká nestvůra.

Henderson řekl přiškrčeným hlasem: „Podívej, Done! Něco tam leží na střeše!"

* * *

Čtyři oldtimery přistály na nákladní plošině shiftu. Na otevřené plošině se vozila nouzová výbava pro vyprošťování vozidel, která uvízla. Shifty sloužily více účelům.

Perry Rhodan se chvíli mlčky díval na zadní stranu vozidla. Dovedl si představit, jak ten pohled zapůsobí na mužstvo. Tady se jim tvrdě připomnělo jejich zmenšení.

Perry stiskl zuby.

„Vystupovat!" zavelel pevně.

Sešli se před letadly. Jen Omar Hawk stál stranou. Jeho okrill se pohyboval neklidně. Dva myšobové se tiskli k Rhodanovi. Mohutný Tolot stál vedle Atlana.

Rhodan se podíval na Guckyho.

„No tak, maličký! Zkus to!"

Všichni se dívali, jak se myšob soustřeďuje k teleportování. Po chvíli Gucky, jindy upovídaný, mlčky svěsil hlavu. Všichni tomu gestu rozuměli. Jeho paranormální síly byly pořád ještě zmenšením zesláblé.

Rhodan zvedl ruku.

„Dostaneme se dovnitř ventilační šachtou." Pokynul druhému důstojníkovi CRESTU II. „Vy se vraťte do letadla, majore Seděnko. Udržujte rádiové spojení s Redhorseem."

Nemluvný důstojník zasalutoval a odešel. Ničím nedal najevo svůj hněv, že je prakticky odsouzen k nečinnosti.

Rhodan požádal Icho Tolota, aby našel větrací šachtu. Halut'an se z nich pohyboval nejrychleji. Tolot přešel napříč nákladní plošinu. Vrátil se za půl hodiny. Ostatní zatím prohlíželi nástroje, které našli na ploše. Byly příliš velké, než aby je mohli použít.

„Našel jsem odvětrávací otvor," hlásil Tolot po návratu. „Je poměrně lehce přístupný."

Rozdělili mužům kladkostroje a vyrazili. Hawk a jeho okrill zůstali venku jako hlídka.

Tolot šel první, nakonec šli Rhodan s Atlanem. Nesli přes rameno řetězy ke kladkostrojům.

„Všechno se opakuje," poznamenal posměšně Atlan. „Vzpomínám si, že staří Egyptané řešili podstatně obtížnější problémy ještě mnohem primitivnějšími prostředky."

„Nebyl jsi náhodou ty ten tajemný sluneční bůh, který jim vždycky přišel na pomoc?" žertoval Rhodan.

Atlan zůstal vážný. „Už jsem hrál tolik rolí, že mi všechno připadá jako opakování."

„Tohle opakování má ovšem docela novou dimenzi. Prožíváme je jako mikrolidé," řekl Rhodan.

„Kdybych byl filozof, namítl bych, že velikost je lhostejná, když se okolí neustále proměňuje," odpověděl Arkonidan. Řetězy, které nesli, chrastily, když spolu diskutovali.

Diskutovat s Atlanem ovšem znamenalo stavět se proti moudrosti a zkušenostem deseti tisíc let. Nebyl argument, který by Arkonidan nevyvrátil, a když nevystačil s logikou, zahnal oponenta na pole metafyziky.

Icho Tolot už zatím dosel k ústí odvětrávacího otvoru a čekal, až dorazí všichni ostatní. Právě přivazoval jeden kladkostroj na konec dlouhého lana, když dorazili Rhodan s Atlanem.

Halut'an pracoval neuvěřitelně rychle. Druhý konec lana upevnil k mříži nad šachtou. Pak spouštěl kladkostroj dolů.

Rhodan nahlédl do otvoru.

„Bohužel není nic vidět," poznamenal Tolot. „Já se teď spustím po lanu a odvážu kladkostroj. Pak můžete lano vytáhnout a spustit postupně všechno ostatní. Až třikrát zatahnu, bude to znamení, že je všechno v pořádku."

„A když nezatahneš?" ptal se Gucky.

„Tak přijdeš dolů a zachrániš mě," navrhl Tolot. Chytil se silného lana a zmizel v temné šachtě. Rhodan nemusel na smluvený signál dlouho čekat. O dvacet minut později už byly všechny přístroje dole. Ted' se po laně spouštěli muži.

Rhodan šplhal v úplné tmě a byl rád, když ucítil pod nohama pevnou zem.

Vedle sebe slyšel hlas Icho Tolota: „Mně ta tma nevadí, ale pro vás bude lepší, když tu rozsvítíme."

Rhodan si vzpomněl, že vypínač světla je asi dvacet milimetrů dlouhý. Pro bytosti veliké dva milimetry to bylo dost, zvlášť proto, že se vypínač musel posunout o devadesát stupňů dolů.

S Rhodanem sešplhal dolů Gucky, Gecko zůstal u vchodu šachty, aby podával zprávy Omaru Hawkovi.

Tolot, který vnímal zrakem infračervené světlo, se mohl bez obtíží orientovat. Zavedl skupinu přímo k vypínači nouzového osvětlení.

„Jak to tu vypadá? Jsou tu nějaké stopy po přítomnosti někoho cizího?" ptal se ho Rhodan.

„Vypadá to, že tu nikdo nebyl."

Cesta k vypínači trvala asi půl hodiny. Když se dostali až do pilotní kabiny, měl pro ně Tolot špatnou zprávu.

„Vypínač je nad námi ve vzdálenosti asi jednoho kilometru. Má někdo nápad, jak se tam dostaneme?"

„Zkusím to telekineticky," nabídl Gucky. Za chvíli se ozvalo z temnoty: „Nemůžu s ním pohnout, je to pro mě moc těžké. Mohl bych ale přes páku vypínače přehodit lano."

Z temnoty se ozývaly strašidelné zvuky, pak se ozval do ticha Tolotův hlas: „Výborně, maličký!"

Rhodan věděl, že teď k nim dolů visí tisíc metrů dlouhé lano. Spolu se čtyřmi dalšími muži upevnil Tolot konec lana k háku kladkostroje, který zakotvil do podlahy. Pět silných mužů se opřelo do kliky jednoduchého stroje. Řetěz vedoucí přes kladky zaskřípal, lano se napjalo. Rhodan se vmáčkl ke klice a také zabral. Podařilo se jim klikou otočit třikrát, na víc neměli sílu.

„Takhle by to nešlo," konstatoval Tolot. „Vylezu k vypínači a opřu se do něj. Zároveň budete tady dole pracovat s kladkostrojem."

Rhodan stiskl rty. Jsou jako komáři, kteří se snaží uniknout z uzavřené místnosti. Jak mají ovládat přístroje, když jejich páčky jsou dvakrát, třikrát větší než oni sami? A to ještě mohou být rádi, že jsou přepínače z lehké umělé hmoty.

Tolotovi trvalo čtvrt hodiny, než vylezl k vypínači. I pro Halut'ana to byl náročný výkon. Jeho hlas přicházel jako z velké dálky, když volal na ty dole, že je připraven.

Rhodan rozdělil na každou stranu kladkostroje tři muže. Na jeho povel se opřeli do kliky. Podařilo se jim otočit šestkrát. Lano bylo napjaté jak ocelové pero.

„Vypínač povoluje!“ křičel Tolot.

Slyšeli, jak páčka, pro normálního člověka nepatrná, se překlápí dolů. Zároveň Tolot varovně vykřikl. Rhodan vytušil, co se stalo.

„Honem pryč!“ zavolal na ostatní.

Rozprchli se na všechny strany. Tolot se opíral do páčky nohama, a když povolila, sklouzl a teď se řítí dolů. Ve zlomku sekundy změnil Halut'an složení svého těla. Dopadl jako ocelová koule, ještě tvrdší než podlaha. Hned stál zase na nohou.

Velitelská kabina shiftu teď byla stejnoměrně osvětlena.

Když se Rhodan rozhlédl, měl dojem, že stojí v obrovské katedrále. Velitelovo křeslo bylo mohutná stavba. Plastická podlaha, pro normálního člověka zcela hladká, byla spleť prasklin a pórů. Vločky prachu a drobků špíny byly rozměrné překážky.

Sešli se pod kontrolním pultem. Tolot směle prohlásil: „Teď se můžeme odvážit i na hlavní vypínač atomového reaktoru.“

Změť páček a vypínačů nad jejich hlavami se podobala neproniknutelné džungli. Každá páčka měla rozměry menšího stromu. Největší ze všech byla páka zapínající reaktor. Tu museli se svou výbavou přehodit a zároveň museli nastavit všechny přepínače do správné pozice. Musela být uvedena v činnost antigravitační pole, bylo by riskantní při snížené možnosti řízení spoléhat jen na pohonné motory.

V porovnání s tím se jevilo zapnutí nouzového osvětlení jako věc nekomplikovaná a dětsky prostá.

* * *

Prvním popudem poručíka Dona Redhorse bylo bez prodlení uvědomit Perryho Rhodana. Snad by to bylo správné, ale když se Čejen uklidnil, zavrtil hlavou a zabránil Hendersonovi zapnout rádiovou vysílačku.

„Pomalu, Svene,“ zabručel. „Když teď vyvoláme poplach, třeba ho zdržíme od toho, aby nastartoval ten druhý shift. V téhle chvíli nám nic nehrozí. Proto navrhuji, abychom se tu napřed trochu porozhlédli, než podáme zprávu.“

Tohle rozhodnutí se přesně zamlouvalo Melbaru Kasomovi. Souhlasně zabručel. Také Losar přikývl, a Wuriu Sengu pokrčil rameny. Jen Henderson se dál tvářil skepticky, ale už nic nenamítal.

„Ten chlapík na střeše je Esky,“ konstatoval Redhorse. „Má zbraň a na něco čeká.“

Sengu klidně řekl: „Vidím, že uvnitř tanku jsou ještě dva tvorové. Jeden je mrtvý. Druhý žije. Vypadá to, že se tu bojovalo.“

„Před shiftem leží ještě jeden mrtvý Esky,“ upozornil Losar.

„Co je to za tvora uvnitř tanku?“ ptal se Redhorse.

„To je divná věc,“ řekl Sengu. „Vypadá jako obrovský pavouk. Mnoho paží nebo nohou kolem oválného těla.“

Redhorse se zeptal: „Myslíte, že je inteligentní?“

„Těžko říct. Řekl bych, že ne.“

„Měli bychom přece jen raději vyrozumět Rhodana,“ navrhl neklidně Henderson.

„Ještě ne,“ rozhodl Redhorse. „Chci vědět, co se tam dole děje.“

Širokým obloukem se oldtimer vrátil nad shift. Redhorse sletěl níže. Viděl před vchodem do shiftu cáry uniformy. Melbar Kasom si všiml mrtvého Yorgose, který ležel nedaleko od shiftu.

„Ještě jeden mrtvý," upozornil. „Ten tvor, který se zabydlel v našem shiftu, nebude zrovna mírumilovný."

„Je nebezpečný," řekl důrazně Henderson. Nedovedl skrýt svou nervozitu. Podle něho bylo nezodpovědné nevyrozumět Rhodana.

Redhorse na chvíli zaváhal. Neuměl si představit, co se dole dělo nebo ještě děje. Sama skutečnost, že tvor uvnitř shiftu usmrtil několik Eskyů, ještě neznamenal, že je to nepřítel. Mohl být k zabíjení dohnán. Redhorse tušil, že se dole bojuje o shift. To znamená, že oni jsou třetí uchazeč, který má o vozidlo zájem.

Rhodanův rozkaz zněl, že se mají pokusit vniknout do shiftu. Redhorse dráždilo nebezpečí, ale zároveň si uvědomoval odpovědnost za ostatní. Potlačil přání rozletět se k shiftu.

„Ten chlap na střeše zřejmě čeká, až obyvatel našeho vozidla vyleze," uvažoval Losar.

„To všechno se mně ale vůbec nelíbí," reptal zlostně Henderson.

Ozval se Sengu: „Ta věc v shiftu se dala do pohybu!"

Všichni se zadívali do hlubiny, ale tam byl pořád klid.

F-913 proletěl oblaky kouře z hořících cárů uniformy.

„Leze ven?" zeptal se Redhorse.

Sengu se nejistě kousal do rtů:

„Jeho chování můžu těžko posoudit. Třeba má přece trochu inteligence a uvědomuje si, co ho venku čeká."

„No, dokud bude uvnitř, my tam nemůžeme. Pro nás by bylo nejlepší, kdyby ho ten Esky zastřelil někde venku," uvažoval Losar.

„Tím bychom nic nezískali," namítal Redhorse. „Ten Esky vlez do shiftu, hned jak to půjde. Tím jsem si jistý."

„Třeba se pobijou navzájem," doufal Kasom.

Redhorse otočil letadlo. Vadilo mu létat pořád dokola a čekat, až se dole protivníci napadnou. Shift patřil k zařízení CRESTU II a právě teď ho naléhavě potřebovali. Rozhodl se, že se také zamíchá do hry o obsazení shiftu.

6.

Podráždění, které Gesinkovi způsobovaly hořící cáry uniformy, bylo už nesnesitelné. Při každém odfrknutí se jeho tělo stále víc otřásalo. Jeho paže bušily do tvrdé podlahy. Cítil k svému protivníkovi nenávisť, která stupňovala jeho bojechtivost.

Bloose už zdržoval jen strach a nejistota, co ho čeká venku mimo bezpečné doupě. Možná by byl opravdu pásák neopustil, kdyby si vnější vlivy nevyžádaly rozhodnutí. Hlavním popudem byla nevýznamná okolnost, že se vítr otočil. Páchnoucí kouř se teď valil rovnou na Gesinka. Div se nezadusil hnusem a vztekem. Z očí mu tekly zelené slzy.

Bloos vyrazil ze vchodu jako ocelové pero.

Groon cítil, jak mu slábnou nohy. Pokusil se s nimi pohnout, ale výsledkem bylo jen nekontrolované šubání. Začalo postupné odumírání. Groon byl ochromen hrůzou. Nečekal, že to přijde tak brzy, a nikdo mu nemohl pomoci. Zachránit ho mohlo jen kdyby rychle dostal něco k jídlu.

Vystrčil hlavu na dlouhém krku a podíval se na své tělo. Jeho nohy vypadaly docela normálně, i když už v nich neměl cit. Kdyby se teď zkusil postavit, bezmocně by padl.

Pořád ještě mi slouží ruce, pomyslel si vzdorně, ale byl to hořký vzdor. Měl v sobě tu nesmyslnou tvrdohlavost, s níž umírající lpí na životě. Tak ležel Groon na střeše shiftu. Hlad už necítil. Byl to velmi osamělý voják v roztrhané uniformě a s nejasnou bolestí v srdci. Ještě nedávno vedl armádu, ale ta zahynula v nesmyslném boji před branami města Kraa.

Něco kolem něj proletělo s pronikavým bzukotem. Udiveně se ohlédl. To, co zahlédl,

patřilo už asi k přeludům ze slabosti. Přál si, aby bloos konečně vylezl.

Vzepřel se na rukou.

„Pořád ještě jsem tady, bloosi!“ zakrákoral. Divil se, jak slabě zní jeho hlas. Bloos ho nejspíš ani nemůže slyšet.

Na chvíli zavřel Groon oči.

Když je zase otevřel, varován syčivým zvukem, byl už bloos venku z doupěte.

Groon zatajil dech, když vypálil z karabiny tři výstřely za sebou. Třikrát chybil a bloos se otočil, s dokořán otevřenou tlamou, takže Groon se strašlivou zřetelností viděl dvě řady žlutých zubů. Klidná jistota, s níž Groon teď střílel, byla obdivuhodná, ale na protivníka byl příliš pomalý.

Vystřelil ještě jednou, pak ho popadla hnědá paže a málem mu rozmáčkla hrudník. Smýkla s ním po hladké střeše, kde se Groon neměl čeho zachytit. Spadl pozpátku na kryt pásů a zlomil si ruku, ale karabinu stále ještě držel pevně.

Bloos zuřivě obíhal shift a zvedal oblak prachu. Groon zdravou rukou zvedl karabinu. Hlas mu selhával, když zakřičel: „Sem, bloosi!“

Padl na něj stín. Groon vystřelil dvakrát, pak mu paže šelmy utrhla hlavu. Karabina s poslední patronou padla na zem. Groon zmizel pod tělem netvora.

Gesink rychle zase vystřízlivěl. Chytil tělo mrtvého nepřítele a vlekl je do svého doupěte. Před vchodem mrtvolu upustil.

Když Gesink vzhlédl, vydralo se mu z tlamy divoké zavrčení.

Vchod, jímž své doupě před chvílí opustil, byl teď uzavřený.

7.

Perry Rhodan na sobě nedal znát zklamání, když se jim napoprvé nepodařilo zapnout hlavní vypínač atomového reaktoru.

„Tolote, vy jste z nás nejrychlejší,“ obrátil se Rhodan na Haluťana. „Dojděte prosím ven pro Gecka. Třeba se myšobům podaří přehodit páčku telekineticky, když se soustředí společně.“

Icho Tolot se mlčky brodil změtí lan a řetězů, s nimiž se marně pokoušeli změnit polohu páčky. Ani Tolotovy síly na to nestačily.

„Než se Haluťan vrátí, můžeme se připravit na ostatní vypínače,“ zavelel Rhodan. „Máme dost výstroje, abychom mohli nastavit kladkostroje na třech místech zároveň.“

Muži se dali do práce. Páky, kladkostroje, řetězy, svorky a lana ukládali pod jednotlivé ovládací páčky. Dva obratní muži si uvázali lano kolem těla. Jejich úkolem bylo vyšplhat až k ovládacím páčkám. Vzdálenost asi jednoho metru představovala pro ně jeden kilometr.

Rhodan byl rád, že všechny nejdůležitější ovládací páčky byly pod sebou, takže nejdolejší páčka byla už v poloviční vzdálenosti.

Když byli oba lezci už skoro u cíle, vrátil se Icho Tolot. Na rameni mu trůnil Gecko.

„Vždyť jsem si to myslel, že beze mě nic nesvedete,“ chvástal se myšob.

Tolot ho nešetrně shodil na zem, aniž se staral o jeho protesty.

„Doufejme, že tvoje paranormální schopnosti jsou aspoň z poloviny tak velké jako tvoje huba,“ přál si Gucky.

Gecko se na něj jedovatě podíval a obrátil se k Rhodanovi.

„Co mám udělat?“ zeptal se nadřazeně.

Rhodan ukázal nahoru.

„Uvést do chodu atomový reaktor,“ odpověděl suše.

Geckovo sebevědomí zvadlo. Hledal pomoc u Guckyho.

„Ty už jsi to zkoušel?“ ptal se.

Gucky se na svého starého spolubojovníka pronikavě podíval.

„Jistě, že ne. Čekám na mistra.“

Pokud Gecko vycítil posměch v Guckyho hlase, nedal to znát. Zatleskal prackami.

„Začínáme!“ zvolal.

Oba myšobové se ponořili do němého soustředění. Za normálních okolností by přehození páčky byl jednoduchý výkon pro každého telekineta, ale Gucky a Gecko byli oslabeni zmenšením.

Muži se s očekáváním dívali nahoru. Někdo vyrazil tichý povzdech. Jako by to byl rozhodující signál, páčka se překlopila. Gecko trochu zavrával, bylo to znamení, že vydal všechny síly.

„Rozdělte se!“ zazněl Rhodanův velitelský hlas. „Teď musíme obsloužit ostatní vypínače.“

Dva lezci už mezitím upevnili lano na spodní páčku. Rozsvítily se kontrolní žárovky, které zmenšeným lidem připadaly jako slunce. Atomový reaktor naběhl.

Nejtěžší práce na ně přesto teprve čekala. Museli shift nastartovat a uletět s ním tisíce kilometrů.

* * *

„Čím dál víc ztrácíme výšku, Done,“ řekl poručík Henderson. I když mluvil věcně, Redhorse z jeho slov vycítil nesouhlas.

„Půjdeme ještě níž,“ oznámil. „Zapojíme se do boje o shift!“

Henderson se na chvíli přestal ovládat. „Vy... Vy jeden Indiáne!“ vyhrkl rozčileně.

Kasom se dunivě rozchechtal, když Redhorse naletěl těsně nad střechu. Oldtimer se vracel širokou smyčkou a Wuriu Sengu vzrušeně vyskočil.

„Teď vylézá ven!“ vykřikl. Všem na palubě bylo jasné, o kom mluví. Z pásáku vyskočil obrovský tmavohnědý stín. Třikrát za sebou štekla vojáková karabina.

„To je naše šance!“ vykřikl Redhorse. Oldtimer zamířil k zemi.

„Co to děláte, poručíku?“ ptal se Melbar Kasom.

Redhorse ukázal volnou rukou na otevřený vstup do shiftu.

„Lepší příležitost pro vlet dovnitř si ani nemůžeme přát,“ zašklebil se.

„Jeden z těch dvou soupeřů přijde dovnitř za námi,“ prorokoval Henderson.

„Jestli se ještě dovnitř dostane,“ odpověděl Redhorse.

Viděli, jak zraněný voják spadl ze střechy a nestvůra začala obíhat shift. Pak před nimi vyvstalo vozidlo jako nepropustná zeď.

„Jsme příliš rychlí, pane!“ zaúpěl Lope Losar.

Letadlo se vrhlo do otvoru jako ocelová včela. Redhorse je vedl s přimhouřenýma očima.

„Proč nepřistanete, Done?“ zeptal se Henderson.

„Napřed musíme zavřít vchod,“ zavrčel Redhorse.

Poručík Sven Henderson vyvalil oči. Věřil, že špatně slyšel.

„Zavřít?“ opakoval nechápavě. „Nestihneme přehodit vypínač než se sem jeden z nich vrátí.“

Redhorse jen pokrčil rameny.

„Držte se!“ zavolal. Zároveň strhl oldtimer vzhůru. Melbar Kasom první pochopil, co má poručík v úmyslu. Ruční zavírání vchodu o kus svisle přečnívalo rám dveří. Velmi zručný letec s pořádnou dávkou štěstí by mohl o páku zavadit tak, aby se přehodila, aniž by se letadlo zřítilo.

Těsně pod stropem se letadlo obrátilo. Kasom viděl páku jako mohutnou černou siluetu proti jasnému obdélníku dveří. Podívali se na sebe s mutantem a Kasom poznal, že Wuriu Sengu také ví, co chce poručík provést.

Oldtimer proletěl těsně pod vypínačem, aniž se ho dotkl. Redhorse zatnul zuby. Těsnou

smyčkou se vracel.

„Ten vypínač!" došlo to Hendersonovi. „Vy chcete přehodit vypínač."

„Pospěšte si," naléhal Sengu. „Voják je zřejmě mrtvý. To zvíře ho sem táhne kolem shiftu."

Redhorse věděl, že druhý pokus bude zároveň poslední, protože za chvíli se nestvůra vrátí.

„Rozmyslete si, co děláte, Done," varoval ho Henderson.

Redhorse byl přesvědčen, že se Henderson nebojí, jen nerad jedná bez Rhodanova souhlasu.

Stroj prudce stoupal do výše. Redhorse se zaměřil na zdaleka viditelný vypínač. Jestli se zmýlí o byt' milimetr, roztříští letadlo.

„Ted'!" vykřikl.

Oldtimer narazil a poskočil stranou. Redhorse se musel držet oběma rukama, aby ho náraz nevyhodil ze sedadla. Přitáhl páku řízení. Metr nad podlahou letadlo vyrovnal. Když vyhlédl z kabiny, viděl, jak se dveře vchodu zavírají. Uprostřed velitelského stanoviště přistál. Mrtvý Esky se tyčil poblíž vchodu jako hora.

V oldtimeru bylo chvíli ticho.

„Blahopřeju, poručíku," řekl Kasom.

Redhorse se pružně zvedl z křesla pilota. Zasmál se a podíval se na Hendersona.

„To nic nebylo," řekl.

* * *

Lano se přetrhlo s hromovou ránou. Rhodan upadl. Zaslechl varovný výkřik a přikryl si hlavu rukama. Utržený díl lana plácl vedle něj. Rhodan se rychle zase postavil. Ze všech stran se k němu sbíhali jeho muži.

První dělostřelecký důstojník CRESTU II major Cer Wiffert ležel pod kupkou lana. Tvář měl staženou bolestí.

Společně majora vyprostili. S námahou si odkašlal.

„Spadlo to rovnou na mě," zamumlal. „Než jsem stačil uskočit, přimáčklo mě to k zemi."

„Jak se cítíte, majore?" zeptal se s účástí Atlan.

„Jako bych se znova narodil," zašklebil se Wiffert. Tolot mu pomohl vstát.

Atlan ukázal na přetržené lano. „To nás připraví o hodně času," řekl.

Předtím už zvládli tři vypínače. Rhodan se neodvažoval odstartovat, dokud nebude mít možnost bez závad řídit.

„Doneste nové lano!" přikázal. „Tolote, vylezte prosím nahoru."

Atomový reaktor běžel hladce. Také antigravitační zařízení bylo připraveno. Ted' bylo nutné zvládnout řízení, jinak by se někde rozbili o skály. K hlavní páce řízení vedlo sedm silných lan, každé napojené na kladkostroj. S jejich pomocí hodlal Rhodan provádět jednoduché letecké úkony. Měnit směr s pomocí kladkostroje bude zdlouhavé.

Icho Tolot už uvázal k páce nové lano a slézal zase dolů, když Atlan překvapeně zamručel. Rhodan se ohlédl a viděl, že odvětrávací šachtou se k nim zvenku spouští Omar Hawk.

„Něco se stalo," hádal Arkonidan.

Hawk k nim přiběhl. Když se zastavil před Rhodanem, tvářil se docela klidně.

„Tak co je, poručíku?" zeptal se ho Rhodan.

„Redhorse je v pasti," sděloval Hawk. „Major Seděnko s ním navázal rádiové spojení. Redhorse je zavřený uvnitř druhého shiftu. Mluvil o nějaké příšeře, která zabila několik Eskyů. Ta je teď u vchodu do shiftu a snaží se vniknout dovnitř."

„Předpokládám," řekl táhle Rhodan, „že poručík Don Redhorse se do téhle situace dostal

sám. Jsou v nebezpečí života?"

Hawk zavrtěl hlavou.

„To ne, pane. Pokud vím, jsou uvnitř shiftu v bezpečí."

Rhodan si zamyšleně třel bradu. Hawk čekal.

„Řekněte majoru Seděnkovi, poručíku, co má poručíkovi Redhorsovi vyřídit," řekl Rhodan. „Máme tady ještě hodně práce. Až budeme mít čas, postaráme se o ně. Třeba náčelníka pro příště přejde chuť pouštět se do dobrodružství."

Když Hawk odešel, uvažoval Rhodan nahlas: „Co s tím Redhorseem uděláme? Jestli jsou v nebezpečí, musíme jim pomoci."

„Podle mého je poručík prohnáný holomek," řekl Atlan. „Pravděpodobně o příšeře věděl a nás informoval teprve tehdy, když si byl jistý, že už ho nemůžeme odvolat."

„To si myslím taky," přisvědčil Rhodan.

„V arkonidské flotile by ho byli degradovali," řekl Atlan.

„Já vím," odpověděl Rhodan. „Proto už taky žádná arkonidská flotila neexistuje."

* * *

Poručík Henderson se zaklonil ve svém křesle a s uspokojením se díval k otevřeným dveřím letadla.

Ironicky poznamenal: „Teď možná zažijeme historický let nepřekonatelného pilota, poručíka Dona Redhorse od jednoho vypínače k druhému. Třeba se mu povede nastartovat pásák bez naší pomoci."

„Těší mne, Svene, že máte pořád dost humoru. Popovídal jste si dobře s majorem Seděnkem?" přerušil ho Redhorse.

„Uklidnila mě hlavně Rhodanova odpověď. Zřejmě o nás šéf nemá žádnou starost. Zřejmě věří, že si poradíme bez cizí pomoci."

Redhorse pokrčil rameny a vyskočil z letadla. Čtyři muži ho následovali. Rozhlíželi se po velitelské kabině, která v jejich očích vypadala jako obrovská hala.

„Vytáhneme kladkostroje a pokusíme se nastartovat", navrhoval Kasom.

Sengu najednou zvedl obě ruce. Muži ztichli.

„Děje se něco, Sengu?" ptal se tiše Kasom.

Mutant přikývl. „Bestie se dala do pohybu. Až dosud cíhala klidně před vchodem, teď se rozhodla."

„Co dělá?" ptal se Redhorse.

Pátrač sledoval svým paranormálním zrakem situaci venku.

„Ztrácí asi trpělivost. Chce..."

Přerušil ho silný úder. Pět mužů ztratilo půdu pod nohama. Letadlo zakolísalo, jako by se mělo převrátit.

Redhorse rychle nabyl rovnováhu, vztyčil se a rozhlédl se kolem sebe.

Losar se válel před ním na zemi, Sengu a Henderson byli zapleteni jeden do druhého a Kasom spěchal k letadlu.

„Co to bylo?" vyrazil ze sebe.

„Obluda zaútočila," vysvětlil Sengu.

„Musíme zajistit letadlo," volal Kasom z oldtimeru.

„Vidíte něco?" ptal se Redhorse mutanta.

„Obluda stojí před vchodem a je zřejmě překvapená, že ho neprorazila. Myslím, že se o to pokusí znova."

Pomohli Kasomovi zakotvit letadlo, aby se nepřevrhlo. Pak vynesli z oldtimeru nářadí a rozložili je pod řídicí pult shiftu. Kasom sestaví kladkostroje.

„Ta bestie už se zase chystá," varoval Sengu.

„Lehněte si všichni a něčeho se držte!" nabádal je Kasom.

„Snad ty dveře neprorazí," mumlal Losar.

„Žádný strach," uklidňoval ho Henderson. „Na to nemá sílu."

„Dává si velký rozběh," oznamoval Sengu.

Redhorse se zapřel rukama a čekal na náraz. Přišel a byl dvakrát silnější než první. Redhorse popoje i s lanem, jehož se držel, a zarazil se zády o kladkostroj. Podíval se na letadlo. Zůstalo stát.

„Ta nestvůra má ale obrovskou sílu," komentoval to Kasom. „Nedivil bych se, kdyby nadzvedla celý tank."

Třetí úder přišel bez mutantovy výstrahy. Shift zaskřípěl, jako by se měl rozpadnout.

„Oldtimer!" vykřikl Kasom. Redhorse se postavil a podíval se k letadlu. Leželo na boku.

Kasom, Sengu a Henderson stál; vedle poručíka. Losar zmizel.

„Kde je zbrojní mistr?" zeptal se Redhorse.

„Šel se podívat, jak vypadá vchod," odpověděl Henderson. „Musíme něco udělat s letadlem."

„Na to je pozdě," bručel Kasom. „To už létat nebude."

„Je tam vysílačka," připomněl Redhorse. „Snad bude v pořádku. Dáme zprávu Rhodanovi."

Všichni se rozběhli k převrženému oldtimeru. Redhorse si v duchu vyčítal, že vletěl dovnitř do shiftu. Teď už viděl, že nepřítele podcenil. Ale na úvahy nebyl čas.

„Sledujte tu obludu," řekl Kasom mutantovi. „Jestli zaútočí, až budeme u letadla, může nás to stát život."

Když dorazili k letadlu, zjistil Redhorse, že je ještě víc poškozené než čekal. Levá nosná plocha byla nalomená. Odněkud vytékal olej a tvořil černou louži pod trupem.

Nikdo nemluvil. Všem bylo jasné, že tohle letadlo už nepoletí.

„Snad to nevypadá uvnitř ještě hůř," řekl Henderson. „Kabina je celá promáčknutá."

Vyšplhali se dovnitř. Přes vysílačku leželo uvolněné křeslo. Redhorse s Kasomem je odstranili a Henderson vysílačku zapnul. Prohlížel si zapojení.

„Jak to vypadá?" ptal se Sengu stísněně.

„Je nedotčená," řekl Henderson s úlevou. „Jestli náš přítel venku dá pár minut pokoj, budeme mít čas informovat majora Seděnka o naší smůle."

Pro Hendersona bylo typické, že mluvil o „naší" smůle a ničím nepřipomněl, že byl proti riskantnímu podniku.

Když se Henderson snažil navázat spojení, skočil dovnitř Lope Losar.

„Dveře jsou na jedné straně hodně promáčknuté," oznámil. „Ještě tak tři silné rány a vypadnou."

Henderson vzhlédl.

„Mám se o tom zmínit Seděnkovi?"

„Ne," rozhodl Redhorse. „Rhodan nás odtud bude moci dostat, teprve až nastartuje druhý shift."

Henderson pokrčil rameny. „Třeba je to naše poslední příležitost odeslat rádiem zprávu."

„Třeba bychom se měli jít všichni na ty dveře podívat," navrhl vztekle Losar.

„To nám nepomůže," vložil se do toho Kasom. „Zavolejte majora Seděnka, Hendersone."

Tím Ertrusan podpořil rozhodnutí poručíka Redhorse. Pět mužů nezbyvalo nic jiného, než čekat, až se objeví Rhodan a vysvobodí je z nepříjemné situace.

* * *

Když odvysílali zprávu Seděnkovi, opustili zase oldtimer. Sengu sice tvrdil, že se nepřítel zatím nepohybuje, ale to se mohlo rychle změnit.

Uvnitř letadla to bylo příliš nebezpečné.

Melbar Kasom rozhodl, že nemá smysl pokračovat v práci s kladkostroji. Dokud je obléhá ten neznámý tvor, nemají naději, že by uvedli do chodu atomový reaktor.

Ted' museli čekat, co bude nepřítel dělat. Redhorse a Henderson začali hledat vhodný úkryt pro případ, že by nestvůra vnikla dovnitř. I kdyby je pro jejich nepatrné rozměry nebral na vědomí, mohl by je prostě zašlápnout.

„Musí to být úkryt, který nám také umožní rychle uniknout, až pro nás přiletí Rhodan," připomínal Henderson.

Redhorse se zamyšleně díval na mrtvého Eskye, u něhož stáli.

„Právě tuto možnost nám nabízí tahle mrtvola. Leží blízko vchodu."

„Kasom nechce, abychom se ukrývali u vchodu," namítal Henderson. „Když se nestvůra prolomí dovnitř, zavalí nás trosky."

Redhorse ukázal na mrtvolu.

Henderson se zašklebil. „To je divný nápad, schovávat se do mrtvého."

Redhorse přistoupil blíž k mrtvému. Pak zavolal na Hendersona: „Pojďte se podívat, Svene! Tohle vypadá jako kovová sponka, kterou měl sepjatou uniformu. Je dutá. Myslím, že uvnitř bychom byli v bezpečí."

Henderson vlezl do spony. Jeho hlas vyvolával ozvěnu, když volal na Redhorse: „Řekl bych, že je to dobré místo."

„Zavoláme ostatní," řekl Redhorse.

Když přišli, tvářil se Sengu ustaraně. „Obluda zaútočí. Právě se chystá znovu rozběhnout."

8.

Když našli létací vůz, byli ještě tři. Tři vojáci, zbytek mocné armády, která vytáhla proti městu Kraa. Všichni ostatní, kteří vyvázli z bojů, zahynuli hladem.

Rosaar, voják, který šel v čele, unaveně zvedl hubenou paži. Ostatní dva se zastavili a nechápavě na něj zírali zanícenýma očima.

„Vůz!" sykl Rosaar. „Tamhle před těmi zbořenými domy."

Bylo šokující uprostřed všeobecné zkázy vidět vůz, který zřejmě nebyl nijak poškozen.

„Vůz!" opakoval tupě další voják, Goarg.

Třetí z nich, Poarl, si dlaní přetřel čelo.

„Kde je?" ptal se nešťastně. „Já ho nevidím."

Rosaar mu to ukázal a pak všichni tři vrávorali k tomu zázraku. Rosaar nedoufal, že uvnitř najdou něco k jídlu. Postačí, když bude vůz moci vzlétnout. Báł se, že budou příliš slabí, než aby otevřeli vchod, ale když přišli blíž, viděli, že není zavřený.

Když vlezli dovnitř, našli tam mrtvé vojáky. Na takový pohled ale už byli zvyklí.

Pak uviděl Rosaar ještě něco. Malou bedničku s typickým označením zásob potravin. S neartikulovaným zvukem se k ní vrhl. Zakopl o nohu jednoho mrtvého a padl rovnou před bedničku. Oběma rukama trhal obal. Zároveň v něm procitlo sobectví. Tohle je jeho jídlo. Ani Poarl ani Goarg z toho nic nedostanou. Jednotlivé potraviny, které se z bedničky sypaly, si cpal pod bundu. Pak uslyšel za sebou šmátrání. Ohlédl se. Jeho dva průvodci seděli v zadní části vozu před hromadou bedniček s potravinami a cpali se vším, co jim přišlo do ruky.

Objevili transportér naložený potravinami. Když prohlíželi město poprvé, museli ho přehlédnout.

Rosaar jedl, až mu bylo zle. Pak se zhroutil a usnul.

Když se zase vzbudil nevěděl, kolik času uteklo. Otevřel oči a kupodivu si vzpomněl na Groona. Byla to znepokojující myšlenka a hned ji potlačil. Nepochyboval, že jejich velitel už není naživu.

Rosaar se rozhlédl a uviděl Poarla a Goarga. Spali mezi bedničkami. Ve spánku se škubali, jako by znovu zažívali všechny hrůzy boje a hladu. Zavolal na ně, ale spali dál a probudili se, až když je začal bombardovat prázdnými plechovkami. Bojácně se zadívali na otevřený vchod.

Rosaar vstal a přešel do kabiny řidiče. Taky tady vypadalo vše nedotčeno. Vedle předních sedadel byla šachta na shazování bomb. Rosaar věřil, že bude umět s vozem vzlétnout.

Ostatní dva přišli za ním.

„Ještě jsem unavený," stěžoval si Poarl. „Měli jsme ještě spát."

Rosaar se na něj pohrdavě podíval. „To máme čekat, až se vrátí lidé, kteří utekli z Kraa? Musíme odtud zmizet. Postaráme se o létací vůz cizinců v rovině. Teď můžeme bloose bez nebezpečí napadnout ze vzduchu."

„Měli bychom raději letět rovnou domů," namítal Goarg. „Co je nám do cizího stroje?"

Rosaar náhle pocítil pýchu, že je chytřejší než ostatní dva. Uznávali ho jako svého vůdce.

„Ztratili jsme armádu," vysvětloval klidně. „Nikdo v našem městě nebude mít radost ze tří pozůstalých, kteří se vrátí s prázdnými rukama."

Goarg řekl pronikavým hlasem: „Ty chceš přivést vůz cizinců jako kořist?"

„Přesně tak," potvrdil Rosaar.

Už se o ty dva nestaral a obeznamoval se s řízením. Létací vůz patřil k výzbroji nepřítele, ale v podstatě se podobal těm, které používala jejich armáda.

Rosaar zavřel vchod a poručil dvěma vojákům, aby se posadili. Poarl a Goarg se zásobili na cestu potravinami, jako by se báli, že se hlad vrátí.

Rosaar si prohlížel granátometry. Poarl k němu přistoupil.

„Byl jsem ve střelecké četě," řekl. „Umím dobře zacházet se zbraněmi."

Rosaar spokojeně přikývl. Dal mu na starost granátometry. On sám bude shazovat bomby, až napadnou bloose.

Když byl vůz připraven, vyjel s ním nejdříve z trosek a pak zapnul dvě velké vrtule. Jejich hluk doléhal do kabiny. S velkým vrzáním se primitivní letadlo odlepilo od země.

Rosaar viděl, jak trosky pod ním mizí. Hledal po obzoru, až svůj cíl konečně našel. Létací vůz změnil směr a rozletěl se do rozlehlé roviny.

* * *

Pro Gesinka to byla velká potupa, že přišel o své doupě. Nic horšího se bloosovi nemohlo stát. Gesink předpokládal, že teď uvnitř doupěte sedí nějaký voják a posmívá se jeho snaze dostat se dovnitř.

Viděl, že jsou zavřené dveře promáčkuté, ale neměl dost inteligence, aby zhodnotil stupeň poškození. Lehl si na zem a roztáhl všechny končetiny. Než by se vzdal téhle nádherné jeskyně, to raději umře. I když měl hlad, svých mrtvých nepřátel se nedotkl, protože se mu protivilo sytit se ve volném prostoru.

Až dosud Gesink věřil, že ohromné síle jeho paží nic neodolá. Zavřený vchod jeho vírou otřásl. Když bloos plnou silou zabubnuje na skálu, rozdrť ji na prach.

Štítivě zafrkal, když se k němu donesl pach už dávno pohaslých hadrů z uniformy. Vzchopil se a poodešel od svého doupěte. Teď už zase nabral dost sil, aby se ještě jednou vrhl na zavřený vchod do jeskyně. Kráčel jako obrovský černý pavouk.

Pomalů se otočil. Jeho svaly se napjaly. Pak se rozběhl neuvěřitelnou rychlostí proti shiftu. Nezpomalil ani těsně před vchodem. Každý jiný tvor na planetě Horor by při tom strašném nárazu zahynul.

S ránou jako z děla vyletěly dveře ze závěsů a padly dovnitř i s útočníkem. Gesinkovy nohy zabušily do trosek, vydal řev hněvu i triumfu a vevalil se vyraženým vchodem do svého doupěte. Hned začal hledat odvážlivce, který si chtěl jeho doupě přivlastnit.

* * *

Rosaar pozoroval rovinu, červený písek a ostré jehly skal. V dálce rozeznával nepatrný bod, létací stroj cizinců, který teď obsadil bloos.

„Proč letíme rovnou k tomu stroji, když je v něm bloos?“ ptal se Poarl.

„Je to jedno, z které strany se přiblížíme,“ vysvětloval trpělivě Rosaar. „Šelma nás stejně uslyší.“

Vyhlídka, že je bloos odhalí, nijak jeho dva vojáky nenadchla. Neměli chuť vzdát se bezpečí a bohatých zásob, aby následovali Rosaara do nového boje. Zatím to nedali najevo, a Rosaar to přičítal tomu, že řídit létací vůz uměl jenom on.

„Třeba už Groon bloose zabil,“ zadoufal Goarg. Rosaar se po něm zlostně ohlédl.

„Groon je mrtvý!“ řekl drsně. „Nikdo nepřemůže bloose s jednou karabinou a sedmi náboji.“

Vojáci si zřejmě mysleli, že Groon by to dokázat mohl, ale byli zticha.

Tmavý bod se rychle zvětšoval. Létací vůz se držel asi ve výši dvaceti metrů. Rosaar už si zvykl na hluk rotorů. O několika páčkách na kontrolní desce nevěděl, k čemu jsou, ale zřejmě nebyly pro let důležité. Neušla mu rostoucí nervozita jeho dvou druhů.

Už byli tak blízko, že mohli rozeznat podrobnosti.

Najednou Goarg vykřikl: „Groon!“

Rosaar viděl mrtvého velitele před vozidlem cizinců. Bloos ho ošklivě zřídil.

„Bojoval se šelmou,“ řekl Poarl provinile. „My jsme utekli, ale on bojoval.“

„Byl to blázen!“ Rosaar máchl rukou. „Kdyby mu to myslelo, šel by s námi do města.“

„Jestli byl blázen, tak to byl hodně statečný blázen,“ poznamenal klidně Poarl, a Rosaar cítil, že bude lepší mlčet. Oblétl tank, ale žádnou stopu po bloosovi neviděl.

„Bloos určitě ještě sedí uvnitř,“ dohadoval se Goarg.

„Vylákáme ho několika výstřely,“ řekl Rosaar.

Stoupal s létacím vozem do výše, aby je nezasáhly účinky bombardování. Než ale stačil shodit první bombu, stalo se něco, co jejich plány otrásl.

Nad pahorky za rovinou se objevil létací stroj cizinců. Vypadal stejně jako ten dole pod nimi. Rosaar ho uviděl první.

„Co teď?“ ptal se Poarl.

„Musíme na cizince zaútočit,“ rozhodl Rosaar. „Jsou rychlejší než my a dohonili by nás, kdybychom utíkali.“

Poarl se usadil ke granátometům. *Ted' mám příležitost*, myslel si sarkasticky Rosaar, *dokázat těm dvěma, že jsem stejně statečný jako Groon.*

* * *

Gesink třikrát důkladně prohledal své doupě, ale nenašel ani stopu po vetřelci. Už skoro věřil, že se dveře zavřely náhodou. Postupně se uklidnil. Nic nenasvědčovalo tomu, že kromě něj je v doupěti ještě někdo jiný.

Bloos spokojeně zafrkal a obrátil se k tělu své oběti, které leželo blízko vchodu. Teď měl klid na to, aby si je připravil k jídlu. Stále si myslel, že jeho doupě je to nejlepší ze všech. Bojoval by o ně s kýmkoliv.

Gesink se nasunul nad mrtvého vojáka. Několik cárů uniformy, které ještě na něm zbyly, mu nevadilo. Otevřel své žlázy a stejnoměrně oběť postříkoval kyselinou.

Dunění bylo nesnesitelné a trhalo mužům ušní bubínky. Kladkostroje, kterých se pevně drželi, začaly vibrovat, lana vedoucí nahoru k páčkám řízení se chvěla jako ocelová pera.

Perry Rhodan počítal s tím, že start bude obtížný.

Otřesy, které byly pro normálního člověka zanedbatelné, byly pro mikrolidičky úplné zemětřesení. Rhodan se s pochybnostmi díval nahoru na vypínače. To, co měli muži teď v úmyslu, byl vlastně let naslepo, protože nebylo možné použít jakoukoliv kontrolu.

Icho Tolot se jako jediný zdržoval pořádku mezi přepínači. Byl připraven zasáhnout, kdyby nastala nějaká nečekaná porucha.

Oba myšobové byli také v pohotovosti, i když nebylo jisté, jestli by při svém oslabení mohli použít svoje paranormální síly.

Rhodan zvedl ruku. Věděl, že ho všichni sledují.

„Zapněte antigravitační pohon!“ rozhodl.

Sedm mužů se pověsilo na páku, která byla větší než všichni dohromady. Lano ochablo, když se k němu připevňovala páčka překlopila.

„Výborně!“ zavolal na ně shora Tolot.

Rhodan se snažil něco rozeznat na obrovské obrazovce, ale viděl jen moře šedých stínů.

„Stoupáme!“ vykřikl někdo.

Rhodana zamrazilo. Dokázali nemožné a přiměli vozidlo k letu. Nepatrní tvorové velcí sotva dva milimetry zvládli deset metrů dlouhý stroj. Rhodan se nedivil, že muži začali jásat.

„Buďte připravení!“ zavolal na ně. „To nejhorší teprve přijde.“

Shift stoupal výš a výš. Stíny na obrazovce měnily barvu, byly stále světlejší. To byl důkaz, že antigravitační pole funguje.

Rhodan chtěl vystoupat s letadlem tak vysoko, aby už nebyli ohrožováni hroty skal. Doufal, že se jim poštěstí proplout bez nehody kolem obrovských skalních jehel, které místy sahaly až k umělé obloze.

„Už jsme dost vysoko,“ volal Icho Tolot.

Rhodan váhal jen okamžik. Teď přišla chvíle, kdy musí nastartovat motory. Snad se jim to podaří stejně lehce jako předtím s antigravitačním pohonem.

Mezitím se k nim dostavil i Omar Hawk se svým okřillem.

Pouze major Seděnko zůstal v jednom oldtimeru, aby se pokusil vyprostit partu Dona Redhorse. Měl ve své F-913 odstartovat z paluby a doletět k druhému shiftu. Tam chtěl vyzvednout Redhorsovu skupinu a vrátit se s nimi zpět.

„Zapnout motory!“ zvolal Rhodan.

Jedna část mužstva vši silou nalehla na příslušné kladkostroje, druhá část čekala v pohotovosti u lan vedoucích k řízení.

Antigravitační pole vysadilo. Shift chvíli visel bez opory ve vzduchu, pak poskočil dopředu. Rhodan málem ztratil rovnováhu, ale včas se chytil lana.

Tolot vykřikoval rozkazy dolů na muže u lan řízení. Shift se všelijak zmítal, ale držel se ve výšce, do které vystoupil. Kosmonauti se potáceli a padali, kladkostroje se napínaly k prasknutí. Let připomínal Rhodanovi plavbu na malé lodičce po rozbouřeném moři.

Shift se posunoval vpřed pomalu jako nějaká pravěká obluda. Muži u řídicích lan museli vynaložit všechnu sílu, aby udrželi směr letu.

Konečně se jim podařilo kurz stabilizovat. Ani jedno lano se nepřetrhlo.

Na obrazovce, která pro Rhodanovy oči měřila v průměru půl kilometru, bylo vidět volnou krajinu. Daleko v pozadí se nezřetelně rýsovala silueta zničeného města.

„Rozeznáte na obrazovce podrobnosti?“ volal Rhodan nahoru na Tolota. Ze svého místa na něj skoro neviděl.

„Myslím, že vidím druhý shift,“ odpověděl Tolot. „Ale tamhle... Tam před námi je něco ve vzduchu!“

Na obrazovce se objevila velká černá skvrna, která se zřetelně pohybovala. Rhodan

vyčítal hrozící nebezpečí.

„Neznámý objekt letí k nám," hlásil Tolot.

Proti případnému útoku byli zcela bezbranní.

„Cítím slabé mentální impulzy," oznámil Gucky.

„Můžeš zjistit, kdo s tím letí?" ptal se Rhodan.

Gucky chvíli naslouchal neslyšitelným hlasům.

„Myslím, že to je několik Eskyů," řekl potom.

Rhodan si oddechl. Jestli je to tak, nemají se čeho bát. Obyvatelé města Kraa si jistě pamatují, kdo je osvobodil od teroru modrých vládců.

Z obrazovky se oslnivě zablesklo. Zároveň se ozvala detonace. Shift poskočil dopředu.

„Držte lana!" volal Rhodan. „Víš jistě, že to jsou Eskyové?" ptal se Guckyho.

„Ano!" pištěl myšob. „Ale přátelsky se netváří. V jejich myšlenkách je samá zloba a chuť se prát."

„Nepřítel nás dohání!" volal Tolot. Na potvrzení jeho slov vybuchl další granát těsně nad pásákem. Dvě řídicí lana se přetrhla, vozidlo se naklonilo dopředu a začalo klesat. Katastrofa se Rhodanovi zdála neodvratná.

„Musíme zrychlit!" volal nahoru na Tolota a viděl, jak se mohutný Halut'an opírá do příslušné páčky. Pásák se rozletěl rychleji, motory hlučely. Předek se rázem zvedl.

Rhodan uviděl na obrazovce, že právě přelétají nad druhým shiftem, kde čekal na pomoc Redhorse se svou skupinou. Major Seděnko by teď měl odstartovat a zaletět pro ně. Ale byl ještě naživu major, který čekal s oldtimerem na povrchu shiftu? A i kdyby Redhorse osvobodil, bude mít kam se vrátit? Bude ještě existovat tenhle shift?

„Skalní dóm před námi!" varoval Tolot.

Létající tank se řítí proti skále. Za ním vybuchovaly granáty.

* * *

Seděli spolu v prezce od uniformy mrtvého vojáka a tajili dech. Mohutné tělo nestvůry zaclonilo všechno kolem. Zvíře se usadilo rovnou na mrtvolu.

Kasomovi jiskřily oči, když se nahnul k Redhorsovi a šeptal: „Měl jste pravdu, poručíku, tohle je to nejbezpečnější místo v celém shiftu."

Redhorse se pokusil o úsměv.

„Nemyslím, že by nás objevil," řekl Henderson.

Nezbývalo jim než sedět a čekat, co nepřítel podnikne.

Redhorse viděl, jak Kasom otvírá ústa a chce něco říct, ale jeho slova zanikla v pekelném rámusu. Znělo to, jako by stáli přímo pod vodopádem.

„Co je to, k čertu?" křičel Losar.

Dutá sponka, v níž se ukryli, se otřásla a začala do ní vtékat zelená páchnoucí tekutina. Zároveň se spona začala houpat.

Ono nás to spláchně, pomyslel si zděšeně Redhorse. Pokoušel se vyhnout loužím, které se všude tvořily. Drobná sponka tancovala jako káča na hladině nenadále povodně, kterou jistě způsobila příšera.

Padali jeden přes druhého. Pak najednou přišel silný náraz a spona se zklidnila. Zvenčí bylo stále slyšet šplouchání přívalu.

„Fuj!" ulevil si Kasom. „Na tuhle plavbu jen tak nezapomenu."

Sengu se doplzlil k otvoru ve sponě a vyhlédl ven. Pak k nim mutant obrátil černý obličej.

„Odplavilo nás to ke vchodu," řekl nechápavě. „Kolem dokola je ta zelená břečka. Spona leží na třísece odštípnuté ze dveří."

„Krásné vyhlídky!" ocenil to Redhorse. Všichni se shlukli kolem mutantu a dívali se do

povodně, která byla ve skutečnosti jen nevinnou stružkou. „Musíme odtud, než nás to splaví někam pod trosky.“ Zavřel oči a vykročil. Čekal, že se mu tekutina zavře nad hlavou, ale nesahala mu ani po pás. Brodil se k břehu, který představoval vyčnívající kus kovu.

Kasom a Henderson ho následovali.

Udýchán vylezl Redhorse na břeh a posadil se. Díval se, jak se spona zase začala zmítat, když z ní vylezli i Sengu a Losar. Proud zase zesílil a odnesl ji. Losar s mutantem museli ke břehu doplavat.

Henderson začichal. „Nevoníte zrovna nejlíp, Done,“ ušklíbl se.

Redhorse si přičichl k rukávu uniformy. „To vyvane,“ odpověděl lakonicky. „Měli bychom vyrazit a najít si místo, odkud uvidíme na oldtimer, až pro nás přiletí.“ Jeho další slova zanikla v rachotu několika výbuchů za sebou.

Muži se na sebe podívali a začali přelézat trosky, aniž věděli, co je na konci cesty čeká.

* * *

Kdyby se major Seděnko ocitl na okraji kráteru činné sopky, prý by si nejdříve klidně od žhavé lávy připálil cigaretu a pak by se teprve začal uhýbat. To byla ovšem nadsázka, ale asi nebyla daleko od pravdy.

Právě ten příslovečný klid zachránil Seděnkovi život, když zůstal nehybně sedět v pilotním křesle oldtimeru a čekal na vhodný okamžik, ačkoliv už přeletěli nad druhým shiftem. Roztřesená nákladní plošina shiftu, na níž oldtimer stál, by vzlétající letadlo mohla zasáhnout a rozmetala by ho.

Když konečně odstartoval, stalo se tak bez spěchu. Nákladní plošina zůstala hluboko pod ním. Seděnko se vracel k druhému tanku, který teď viděl zdaleka. Nestvůru, o níž mluvila rádiová zpráva, nebylo vidět. Major se obával, že se jí podařilo proniknout zpátky dovnitř.

Když byl přímo nad tankem, zahlédl dva mrtvé Eskye před vchodem a kousek dál třetího. Klesal s oldtimerem dolů, aby viděl do vchodu. Tiše zasténal. Dveře byly vražené dovnitř a roztržštěné. To nevěstilo nic dobrého pro pět mužů, které tu měl vyzvednout.

Bez ohledu na vlastní bezpečnost vedl oldtimer do otevřeného vchodu. Uviděl širokou kovovou desku a přistál na ní. Motor nechal běžet, aby mohl hned zase odletět. Pak otevřel dveře kabiny. Vítr k němu přivál odporný zápach. Vylezl z letadla a došel na okraj kovové plošiny. Seskočil z okraje a zjistil, že v těch místech deska přečnívá podložku, takže se tu vytvořila jakási jeskyňka, do níž shora neviděl. V té chvíli uslyšel, jak někdo volá jeho jméno. Otočil se.

Zpod desky se vynořila velká hlava Melbara Kasoma a za ní indiánská tvář Dona Redhorse. Poručík se široce usmíval.

„Kde se tu berete, pane?“ ptal se.

Seděnko jim pokývl. „Musíme si pospíšet!“ vyhrkl. „Nastartovali jsme shift, ale byli jsme napadeni.“

Dál nemusel nic vysvětlovat. Běžel v čele mužů zpět ke svému stroji. Během chvilky zmizeli všichni v letadle. Seděnko zasedl do svého pilotního křesla a hned nato se stroj zvedl z kovové plošiny do vzduchu.

„Kde je teď shift?“ ptal se Kasom.

Seděnko se ohlédl: „Kdybych to věděl, bylo by všechno jednodušší.“

F-913 G se s řevem řítily vpřed. Seděnko zaklepal prstem na ukazatel paliva.

„Máme zásobu asi na pět set kilometrů, tak si spočítejte, jak rychle musíme shift najít,“ vysvětloval.

Uháněli nad krajinou, kolem mrtvého města Kraa, ke vzdáleným horám na konci roviny. Pak Seděnko spatřil nepřátelské letadlo, které předtím napadlo jejich shift.

„Letí k nám,“ konstatoval major. Pátravě se rozhlížel, ale jejich vozidlo nikde neviděl.

„Jsou jen dvě možnosti," uvažoval Wuriu Sengu. „Buď je rozstřílený, nebo jim unikl."

* * *

Obrazovka potemněla, před nimi se objevila skalní stěna. Rhodan sklopil hlavu a očekával každým okamžikem náraz, který všechny jejich snahy ukončí. Nepříteli sice unikli, ale řízení shiftu bylo stále obtížnější.

„Vyvázli jsme!" křičel Tolot.

Rhodan viděl, že obrazovka je světlejší. Před nimi byla volná země.

„Snižte rychlost!" volal Rhodan na Haluťana.

Dráha shiftu se pomalu stabilizovala. Rhodan nechal u lan několik mužů, ostatním povolil tak potřebný odpočinek.

Atlan doprovázel Rhodana k pilotnímu křeslu.

„Konečně máme naději, že se dostaneme do žluté sféry a navážeme rádiový kontakt s CRESTEM II."

Rhodan svrastil čelo a zeptal se vážně: „Co myslíš, má Seděnko nějaké obtíže?"

„Ne," odpověděl suše Atlan. „Myslím, že je v nesnázích až po uši."

* * *

Ještě nikdy nepřipadala majoru Seděnkovi krajina červené sféry tak bezútěšná a opuštěná. Skoro ještě zoufalejší byl pohled na ukazatel stavu paliva. Seděnko odhadoval, že mohou letět ještě dvě stě kilometrů. Šéf na ně nebude moci čekat, protože životy celé posádky CRESTU II jsou závislé na Rhodanovu návratu.

Pak Redhorse zahlédl daleko před sebou mezi horami velký černý stín shiftu. Lehce poklepal majorovi na rameno.

„Už jsem ho viděl, poručíku," řekl Seděnko. „Teď už bychom to mohli dokázat. Shift není moc rychlý. Brzy ho dohoníme."

Za pár minut se nepatrné letadélko vznášelo nad létajícím tankem. Seděnko ukázal dolů.

„Shift teď letí klidně," řekl spokojeně. „Při startu vyváděl jako splašený."

Redhorse byl pyšný při představě, že muži velikosti hmyzu ovládají toto vozidlo, pro ně gigantických rozměrů. Měl ve druhém pásáku dost času jasně si uvědomit rozdíly velikosti mezi ovládacím zařízením a kosmonauty.

Seděnko přistál dost tvrdě. Redhorse se musel přidržet. Hluk stroje zmlkl.

„Tak jsme tady," řekl Melbar Kasom. „Teď se musíme dostat dovnitř."

„Spouštíme se po laně odvětrávacím otvorem," objasnil Seděnko.

Sešplhali jeden po druhém. Rhodan s Atlanem už je očekávali.

Stav mužstva byl na pováženou. Dlouhý let vyčerpal síly mužů u řídicích lan. Tři z nich musel Rhodan postavit mimo službu. Bez Icho Tolota a Melbara Kasoma by sotva doletěli k cíli. Především Haluťan odváděl práci za tucet mužů.

Konečně se dostali k otvoru, který prorazila CREST II, když přecházela ze druhého do třetího poschodí, a vystoupali pak k obloze třetího patra. Tady Rhodan nechal všechny odpočinout, zatímco shift poloviční rychlostí letěl ke svému cíli. Rozhodli se, že ho nechají v těsné blízkosti otvoru vedoucího na povrch planety. Jenom tam měli možnost navázat rádiový kontakt s CRESTEM II a varovat očekávanou loď ANDROTEST III. Nemohli se odvážit zaletět s pásákem až na povrch planety, protože by se mohl také zmenšit, a s ním i rádiová vysílačka.

Stálo je to mnoho námahy, muži u kladkostrojů byli úplně vyčerpaní, ale konečně splnili, co měli v úmyslu. Neuvěřitelný podnik, který neměl obdobu v kosmonautice, skončil. Nepatrní lidé, měřící průměrně 1,8 milimetru, nastartovali létající tank dlouhý deset metrů,

uletěli s ním deset tisíc kilometrů a nakonec přistáli.

„A máme to konečně za sebou," konstatoval poručík Don Redhorse, když shift přistál na určeném místě.

10.

Už to bylo osm dní, co vzlétlo pět oldtimerů. Plukovník Cart Rudo, kapitán CRESTU II, se neodvažoval podívat do očí Rhodanově ženě. Čím by mohl zmírnit její trýznivé starosti? Mory Abroová sice na sobě nedala znát, nač myslí, ale Rudo si uměl správně vyložit její nepřírozený klid.

Když se ozval přijímač ultrakrátkých vln, jediný na palubě, který ještě fungoval, byl Rudo okamžitě u něj.

„Já to zařídím!" řekl rozčíleně. „Dejte zatím vědět Rhodanově ženě."

„Ihned, pane!" Radista odspěchal. Rudo se ohlásil známým signálem. Nemusel dlouho čekat, než dorazily impulzy ze shiftu. Dozvěděl se, že Rhodanova skupina vozidlo našla a dopravila do bezpečí.

Rhodan ho dále informoval, že teď budou testovat vysílač shiftu a vysílat z něj signály do vesmíru.

Pak Rhodan ukončil spojení.

Za kapitánem se zatím shlukli další lidé. Najednou se rozestoupili, aby nechali projít Rhodanovu manželku. Na ni se teď Rudo usmíval, zatímco kosmonauti jásali.

„Myslím, že teď je vše v pořádku," řekl neobratně. „Shift bezpečně přistál. Brzy začnou testovat jeho vysílač."

Mory hned myslela na bezpečí jiných.

„Ted' by měl už přiletět ANDROTEST III," připomněla.

„Je to tak," potvrdil Rudo. „Už je budeme určitě moci včas varovat."

Mory se na něj vážně podívala.

„Na něco se vás teď zeptám, a prosím, odpovězte poctivě."

Rudo byl zmatený. Nevěděl, jak se k té ženě chovat.

„Tak dobře," zamručel. „Ptejte se."

„Myslíte, že někdy budeme zase normálně velcí, kapitáne?"

Rudo se na ni zaraženě díval. Takovou otázku nečekal. Rozpačitě polkl a přál si být někde jinde. Ale Mory ho nespouštěla z očí a čekala na jeho odpověď.

„Nepřestanu v to věřit, dokud budu dýchat," řekl kapitán vážně.